1 page en langue française

2 Seiten in deutscher Sprache

Ştindardul

Anul XIII, Nr. 93, ian.–februarie 1966 | Versandort: München; Redaktion: 808 Fürstenfeldbruck, Jägerstraße 17 | Einzelpreis 1 DM

„Liberalizarea" şi datoria noastră

Unul din cititorii noştri, amic vechi şi luptător naţionalist, a avut ocazia să stea de vorbă cu un evadat recent din republica lui Ceauşescu. De două ori liber, căci Românul a ispăşit ani grei în nenumărate temniţe, povesteşte lucruri cumplite de care amatorii de „deschideri" (le e dragă vorba asta!) nu mai ştiu nimic, împleticiţi cum sunt în diferite patrafire şi ocupaţi până peste cap cu denunţurile.

Lăsăm cuvântul corespondentului nostru:

„Două nopţi la rând mi-a istorisit torturile îndurate şi mi-a povestit despre zeci şi sute de inşi cunoscuţi şi necunoscuţi martiri – cu adevărat – ai naţiei condamnată la pieire. L-am îndemnat să găsească tăria sufletească şi să scrie memoriile de groază ca să rămână document şi mărturisire nemijlocită a apocalipsului românesc. Întreaga maşinărie de teroare şi desintegrare fizică şi morală era de o perfecţie uluitoare, concepută »ştiinţific« de Muscalii din stepe şi pusă în aplicare de zbiri sadici şi tâmpiţi, recrutaţi din scursorile satelor şi mahalalelor. La Aiud a fost adus şi ţinut izolat şi tov. Vasile Luca. Tratament aparte. Criminal de elită! Bătăile erau de pomină; plouau rângile cu nemiluita, deavalma. Asta afară de torturile programate regulat Lunea, Miercurea şi Vinerea, executate de câte doi gealaţi cu lovituri ritmice şi cu vergi de diferite grosimi şi flexibilităţi, astfel ca să producă dureri de intensităţi deosebite asupra individului legat fedeleleş şi pus la frigare ca puii de gainâ. »Eram fericit când dam peste o echipă de bătăuşi nervoşi« – spunea bietul om – »fiindcă aşa, într'un sfert de oră, leşinam şi nu mai simţeam nimic. Era însă teribil când şedinţa era programată mai domol, crescendo, fiindcă chinurile durau ore întregi. La sfârşit tot leşinam. Două găleţi de apă şi câtiva ghioonţi în faţă şi reînviam ca să fiu pus la frigare pentru bătaia le tălpi şi la palmă cu vergi subţiri care usturau la ficaţi. Torturile erau operate pe despuiate."

Mai departe, corespondentul nostru comentează: „Şi acum mi-e carnea încrâncenată. Un film lung ca un coşmar fără capăt. Noi, pe aici, scriem, strigăm, dar nu avem nimic din sfinţenia suferinţei mistuită în gemetele iadului de acasă. Suntem mici şi meschini faţă de tot ce am lăsat în urmă. Nu e vina noastră că am scăpat din şuruburi, dar nici merite nu avem pentru asta. Ce ne rămâne de făcut? Numai atât: **să continuăm să denunţăm din răsputeri crimele de genocid săvârşite de bestii şi să le punem sub ochii lumii apusene, chiar dacă răsună în urechi surde cuvântului nostru.** Căci, se pare, că un efect tot are ceeace facem noi pe aici, nu în Occident, ci asupra bandiţilor comunişti care, din interese economice, ţin acum să apară mai umani. Tovarăşii încep să fie sensibili. De pildă, cei care sunt liberaţi din temniţe, după ani şi ani de torturi, în momentul descarcerării sunt vizitaţi de anchetatorii din prima fază a instrucţiei şi invitaţi să uite ce a fost »într'un moment de încordare pentru toţi; să nu facem acum rău ţării care se orientează altfel«."

Toate acestea se întâmplau încă după ce în Occident se dăduse semnalul „liberalizării" şi după ce cutare neghiob teoretiza că trebuie să iubim Rusia tocmai pentrucă ne răstigneşte. Şi astfel ajungem la cursa subtilă întinsă de Moscova şi în care au intrat şi câţiva refugiaţi, pretinşi „experţi".

De câţiva ani Occidentul e inundat cu manuscrise de opoziţie provenind din Rusia tuturor minciunilor. Prudenţa comandă o întrebare elementară: dece, **acum,** acest muson al frondei? Cenzura nu e mai puţin strictă, teroarea nu e mai suavă. Masivitatea operaţiei îi denunţa caracterul suspect, căci Rusul nu ştie ce e nuanţa.

Că presa apuseană, interesată ori inconştientă, s'a făcut ecoul şi gazda acestor scrieri nu ne mirâ. Dar iată că oameni bănuiţi de a cunoaşte realităţile Răsăritului s'au alăturat coralei imbecililor. Unul a scris o carte întreagă despre „revolta scriitorilor sovietici". Altul ne-a împuiat urechile lunar cu exemple de „rebeliune". Noi, care i-am văzut pe Ruşi la treabă şi la faţa locului, dar cu care nu ne-am înrudit, am avut răbdarea de a aştepta. Şi vedem că Valerij Tarsis, teribilul scriitor anti-comunist, tipărit de Ruşii refugiaţi la Frankfurt, hiritisit şi în presa exilului, primeşte paşaport sovietic pentru a se deplasa legal la Leicester!

Raţionamentul nostru: până la proba contrarie presupunem că scrierile anti-sovietice, elaborate la comandă, au fost distribuite în străinătate de serviciile NKVD. Reputaţia „opoziţioniştilor" odată stabilită solid, URSS le dă drumul demonstrând în chip superb „liberalizarea" sa. Scenariul se repetă prea sistematic pentru a nu fi vorba de o tehnică. Să recapitulăm cele întâmplate pe rând şi fără variaţie lui Evtušenko, Voznesenski, Tvardovskij, Tarsis: 1) pe căi misterioase filtrează în Occident „literatura de opoziţie" 2) autorii sunt urmăriţi, însă nu până la lichidarea fizică ci atât cât să se facă zarvă în jurul numelui lor 3) sunt liberaţi subit şi expediaţi în turneu. Operaţia a reuşit. „Opoziţioniştii" raliază alte categorii lăsate în afară de ecumenism, lupta pentru pace, societăţi împotriva analfabetismului şi superstiţiilor.

Dacă politrucii râd în pumni de gogomănia refugiaţilor care au intrat în jocul lor, în schimb rigiditatea principiilor noastre se întăreşte proporţional. Nu ne e milă deloc de tristele aventuri ale „experţilor" noştri. Şi repetăm încă odată, mai explicit, că pe noi ne dor **numai** suferinţele dela Aiud; lacrimile Ruşilor e treaba lor internă. Nu simţim nicio emoţie pentru faptul că, sfâşiindu-se reciproc, canibalii suferă. Mai mult, **pentru orice durere românească Muscalii sunt toţi solidar responsabili** (am învăţat lecţia şi aplicăm principiul dela Nürenberg), chiar şi victimele recentului proces dela Moscova. Datele problemei s'ar transforma numai **dacă** prin „rebeliunea" lor s'ar schimba ceva în Rusia şi **dacă** prin acea modificare structurală poporul român şi-ar recăpăta libertatea. Atunci am putea trage linia socotelilor, făcând partea iertării şi a despăgubirilor. Până atunci însă vom avea inimă de piatră şi condei de foc.

ŞTINDARDUL

LA „ZIUA MILIŢIEI"

În articolul „Slujind cu devotament poporul", publicat în „România Liberă" din 23 ianuarie 1966, Generalul maior Florea Savu, prim-locţiitor al directorului general al Direcţiei Generale a Miliţiei, spune următoarele:

„Din rîndurile miliţiei, în lupta cu elementele înrăite au căzut eroi necunoscuţi de marea masă a populaţiei, însă, care prin acţiunile lor curajoase au stăvilit activitatea antisocială a acestora. Astfel de eroi au fost ofiţerii Ghiţă Alexandru, Lăbuş Radu, Iuga Iancu, Puiu Dumitru şi alţii, care – pe ploaie sau viscol, în întunericul pădurilor, pe potecile prăpăstioase ale munţilor, sau în smîrcurile deltei – au luptat şi şi-au făcut datoria pînă în ultima clipă a vieţii."

Elementele acestea „înrăite", împotriva cărora sunt angajate în luptă forţe de miliţie comandate de ofiţeri, pe poteci prăpăstioase şi în smârcurile Deltei, există deci şi activitatea lor „antisocială" este confirmată oficial, în ianuarie 1966.

UNIREA BASARABIEI CU ROMÂNIA

(Declaraţia lui Alexandru Marghiloman, în urma votului Sfatului Ţarii din 27 martie 1918 prin care se hotăra unirea Basarabiei cu România, preşedinte fiind Ion Inculeţ.)

Domnilor Deputaţi,

în numele poporului român şi în numele Regelui României cu mândrie iau act de declaraţia Domniilor-Voastre pentru unire şi declar că Basarabia este de acum unită pe vecie cu România una şi nedespărţită.

În aceste clipe nevitate să ne închinăm în faţa geniului rasei noastre care, după o despărţire de un veac întreg, găseşte singur calea firească care să-l ducă la mântuire, calea firească arătată de istorie.

Să ne închinăm înaintea conducătorilor acestei ţări cari, fără gând de mărire, din conducători s'au făcut slujitori modeşti ai neamului lor.

Am luat act de declaraţia D-Voastre şi în numele Guvernului Român declar că o primesc.

Trăiască România, una şi nedespărţită!

Dela agitaţie la acţiune (IV)

de căpitan C. STOICANESCU

Circumscrierea pericolului bolşevic e universal ipotecată de ignoranţă; atunci când nu e contracarată de rea-credinţă.

La noi, necunoaşterea fenomenului comunist de către oamenii politici români (vorbesc de cei care s'au considerat şi se consideră anticomunişti), ne-a făcut să cunoaştem nenorociri multe şi grele suferinţe.

Când potentaţii din Kremlin declamau, cu inflecţiuni de sinceritate în glas şi sânge pe mâini, că „litigiile teritoriale dintre România şiU. R. S. S. nu pot fi soluţionate decât pe cale paşnică, prin contact direct între cele două guverne", ei nu urmăreau decât recunoaşterea Rusiei sovietice de către România. Titulescu, veritabil premergător al „coexistenţei paşnice", era însă convins că o înţelegere cu Sovietele e posibilă; că numai sentimentul izolării transformă nişte Ruşi blajini în fiare sălbatice, agresive. Datorită lui, România rămâne... în „tête-à-tête" cu Rusia bolşevică. Imprudenţă fatală! Contribuţia guvernului român la scoaterea din carantină a unui guvern de asasini, precipitând evenimentele, va conduce la ultimatumul sovietic din vara anului 1940, la cedarea – fără luptă – a Basarabiei şi Bucovinei, după cum sancţiunile economice aplicate – inoportun şi ineficace – Italiei, ne-au condus la pierderea părţii septentrionale a Transilvaniei.

În timpul războiului, neînţelegerea fenomenului comunist a generat diferite interpretări, eronate şi primejdioase, ale campaniei noastre în răsărit.

Conspiratorii democraţi, care au pregătit şi executat lovitura de Stat dela 23 August 1944, provocând dezorganizarea şi apoi prăbuşirea frontului, fără altă garanţie decât declaraţiile verbale ale lui Molotov, încă nu şi-au revenit din surprinderea, deziluzia şi zăpăceala în care i-a aruncat nerespectarea „angajamentelor solemne" luate de Rusia sovietică. – Surprinderea, reală sau simulată, în faţa evidenţei e singura aptitudine politică de care făuritorii „actului de înţelepciune" au făcut dovadă. Evident, ei n'aveau de unde să cunoască sensul marxist al sloganului comunist de mare circulaţie azi: „Neintervenţie în treburile interne ale altor popoare şi respectul suveranităţii naţionale". Ei nu l-au citit pe Lenin, şi-am fi dispuşi să trecem cu vederea această lacună, dar cum să ne explicăm încrederea lor oarbă în cuvântul Muscalilor? **Să nu-l fi citit oare nici pe Eminescu?...**

Iuliu Maniu, om de o integritate morală exemplară şi patriot încercat, n'a înţeles nici el prea bine pericolul bolşevic. Deşi nu trebue şi nu poate să fie implicat în actul de trădare dela 23 August 1944, de care ulterior s'a desolidarizat, nu rămâne mai puţin adevărat că a acoperit cu prestigiul lui uriaş manoperile conspiratorilor. Şi nu preconiza el, Iuliu Maniu, oprirea pe Nistru? Cert, nu putem pretinde dela un om politic să înţeleagă imperativele strategice care decurgeau, la epoca respectivă, dintr'o elementară previziune a garantării integrităţii teritoriului naţional, când militari de carieră nu le-au înţeles, dar nici nu putem considera lipsa de memorie ca o virtute politică. Unde se găsea Armata română în 1940, când Rusia sovietică ne-a dat ultimatum, cerându-ne să evacuăm într'un timp record Basarabia şi Bucovina de Nord? Pe Nistru, fără niciun gând să-l treacă.

Ochii multor oameni politici români nu s'au deschis nici după invazia ţării.

Nu preconiza Tătărăscu o politică de independenţă naţională „cu faţa la Răsărit"? Cu o încredere pe care n'o putea justifica decât ignorarea fenomenului comunist sau oportunismul lui de politician versatil (confundat la noi cu abilitatea politică), Tătărăscu s'a crezut capabil de a-i manevra pe comunişti, antrenându-i încet-încet pe drumul intereselor româneşti. A vrut să-i utilizeze şi n'a reuşit decât să fie utilizat.. Când comuniştii n'au mai avut nevoe de el, când nu le mai putea servi la nimic, l-au aruncat ca pe-o otreapă.

Fostul rege Mihai, nici el n'a priceput nimic. Convins că printr'o colaborare sinceră cu regimul comunist va reuşi să-şi salveze Tronul, a angajat în acţiunea de comunizare sistematică a Tării prestigiul Coroanei. Consecinţa, imprevizibilă doar pentru inapoiaţi mintali, a intervenit în momentul oportun, implacabilă ca o fatalitate. Sistemul comunist suficient consolidat, oamenii Moscovii nu mai aveau nevoe de girul regal pentru a definitiva exterminarea opoziţiei naţionale. Atunci i-au cerut să plece, să abdice, să renunţe legal la Tronul României – în numele lui şi al urmaşilor. Şi Mihai, încărcându-şi în drabă bagajele, a plecat.

Curios destin! Lipsit de maturitate morală, Mihai a renunţat de două ori la Tron: prima dată în favoarea tatălui său – pentru un pachet de ciocolată (scriau ziarele), a doua oară în favoarea regimului comunist – pentru câteva vagoane de bunuri pământeşti. Progresul apare evident!

Dacă comparăm rezultatele obţinute de generaţia luptătoare, care a întruchipat realizarea unui vis milenar – România întregită în hotarele ei naturale, cu generaţia care a lichidat în 20 de ani opera mai multor secole de credinţă şi jertfă, o constatare se impune: **România mică a avut oameni politici mari, România-Mare oameni politici mici.**

În Occident, expansiunea comunistă e favorizată de neputinţa înţelegerii pericolului la cei care deţin puterea. Printr'o stranie inversare a rolurilor, pentru care toate mijloacele de propagandă ale conspiraţiei mondiale au fost în permanenţă mobilizate, cei care au înţeles primejdia bolşevică (Paton, Taft, Mac-Arthur) n'au dispus în momentele decisive de puterea politică şi militară indispensabilă unei acţiuni eficace, iar cei care au dispus de această putere n'au putut sau n'au vrut să înţeleagă prmejdia.

Rămân refugiaţii anticomunişti. Oameni care, cu toate riscurile pe care aceasta le implică, au avut curajul unei atitudini. Hotărârea lor de a lua drumul pribegiei, acest punct de ruptură al firului existenţelor individuale, a fost ea dictată de înţelegerea revelatoare a pericolului bolşevic? Altădată am fi răspuns pozitiv; azi, cunoscând manifestări isterice ale unora dintre noi, răspundem, cu tristeţe şi regret, negativ. Majoritatea refugiaţilor se găsesc în exil din motive particulare, ne esenţiale; iar cei care au luat atitudine politică, neînţelegând fenomenul comunist, păcătuesc prin subestimarea inamicului. Raţionamentul lor e simplu, dar eronat: Comunismul impus prin forţa baionetelor de Armata roşie, împotriva firii şi voinţei Poporului român, nu poate dăinui în România; regimul comunist e condamnat să dispară odată cu încetarea ocupaţiei sovietice. Inspiratori involuntari, ei sunt ipso facto victimele indicate ale manevrelor tactice comuniste. „Distanţarea" de Moscova acceptată ca o realitate indiscutabilă, înlănţuirea capitulării morale devine logică: „liberalizare", „evoluţie", „dialog". Odată angajaţi pe această pantă, colportarea zvonurilor şi sloganelor lansate de comunişti capătă sensul unei acţiuni politice „realiste". Inutil să le demonstrezi, cu date concrete, că „dialogul", în optica marxist-leniniştilor consecvenţi, se limitează la prelucrarea şi propagarea tezelor comuniste. Pentru a-şi justifica demersurile pentru o colaborare necondiţionată cu guvernul comunist, aceşti „refugiaţi politici" au inventat o noţiune ad-hoc, lipsită de orice conţinut: „comunismul naţional".

Aşa stând lucrurile, socotim că o acţiune eficace a Exilului românesc trebue să înceapă cu identificarea inamicului şi uneltelor lui. O prezentare, concentrată şi totuşi clară, a fenomenului comunist ne apare indispensabilă.

Câteva precizări preliminare

În manifestările lui, comunismul constitue un fenomen global. Totuşi, înţelegerea lui implică studierea a trei elemente:

1. Elementul teoretic de bază: Doctrina marxist-leninistă;
2. Elementul de aplicaţie umană: Partidul comunist;
3. Metodele de acţiune comunistă: Strategia şi Tactica.

N'avem intenţia să întreprindem aici o lucrare de exegeză a textelor, incompatibilă cu spaţiul disponibil în coloanele acestui jurnal şi care n'ar servi prea mult scopul ce ne-am propus; ci o sinteză, o schiţare în linii mari, esenţială, care să facă înteligibil majorităţii refugiaţilor români fenomenul comunist. Nu ne adresăm „intelectualilor progresişti", care ştiu prea mult pentru ca să înţeleagă ceva, ci masei Exilului

(urmare în pag. 5)

SCOLII

Augustinismul la Români

În 1935 apărea la Bari o carte cu titlu pretenţios: **Structura spirituală şi lingvistică a lumii neolatine.** Autorul Leonardo Olschki, ne eleminа în două pagini (32–34) din posteritatea Romei. Nu eram decât „un popor lipsit de energii spirituale", cu o limbă „corcită", la origine „seminomad, răspândit, fără niciun contact reciproc, în mici nuclee dela marea Adriatică la marea Neagră". Şi pentru a justifica excluderea, eseistul divaga: „e greu să imaginezi şi să ghiceşti latinitatea unui popor care nu cunoaşte în tradiţia sa spirituală nici pe Virgiliu nici pe Seneca, din al cărui creştinism lipsesc Augustin şi părinţii de limbă latină".

N'ar fi fost nevoie să amintesc aceste rânduri, cărora le-a răspuns la vremea lor, după merit, dl. G. Caragaţă [1]). Numai că un ilustru savant, care a făcut prezentarea cea mai amplă a limbii române într'un manual de mare prestigiu le-a repus în circulaţie, e drept, cu unele rezerve [2]).

Amintesc mai întâi remarca lui N. Iorga din recenzia consacrată cărţii în chestiune: „să nu-l cunoască pe Seneca, pe Virgiliu şi, pe deasupra, pe Sf. Augustin, a fost şi destinul Bizantinilor: oare pentru **Latinul de viţă veche** Olschki sunt aceştia nişte barbari?" Şi am putea adăoga: nu l-am cunoscut pe Virgiliu dar tradiţia lui Ovidiu e neîntreruptă în cultura noastră, iar Sulmonezul stă alături de Mantovan în literile latine. Şi apoi, ce însemnează a-l cunoaşte pe Virgiliu? Să nu ni se spună că săracii munteni calabrezi şi bieţii pescari corsicani ştiu pe dinafară **Eneida** şi citesc, în fiecare seară de 19 secole, **Scrisorile către Lucilius!** Iar dacă e vorba de cultura unei elite ridicăm şi noi tonul, răspunzând aroganţei cu fermitate. Toată moştenirea Antichităţii a fost salvată de Bizanţ şi, într'o oarecare măsură, de Arabi, în vremea când Occidentul, literalmente analfabet îl aştepta încă pe Alcuin şi renaşterea carolingiană. Hiatul culturii clasice acopere în Apus câteva secole, în timp ce pe malul Cornului de aur nu cunoaşte întrerupere până la 29 mai 1453. Ne e milă să-i întrebăm pe trufaşii Apuseni ce nume pot opune istoriografiei bizantine dela Prokopios la Kedrenos şi Anna Komnena. Când cruciaţii lui Balduin de Flandra au comis acel act incalificabil de piraterie internaţională care a fost devierea cruciadei a IV şi cucerirea Constantinopolului în 1204, ne istoriseşte Geoffroy de Villehardouin, se minunau şi nu credeau că poate exista pe lume cetate atât de mândră şi bogată. Ignoranţa, ca şi la L. Olschki, permite judecăţi de valoare desinvolte! În sfârşit, ne-ar fi foarte la îndemână să amintim, din perspectiva Conciliului Vatican II, că spre spiritualitatea Orientului se întoarce azi omagial Biserica Romei. Aici mă voi ocupa de o chestiune bine definită şi anume prezenţa Sfântului Augustin în cultura română.

Negaţia amintită mai sus este cu atât mai surprinzătoare cu cât elogierea Sfântului Augustin n'a fost rostită mai întâi de buze occidentale, căci corespondentul episcopului de Hippone, plin de afecţiune şi respect de-a lungul multor ani, n'a fost altul decât Sf. Ieronim, Roman dunărean născut la Stridon – la graniţa dintre Dalmaţia şi Pannonia – şi căruia Biserica română îi datorează traducerea latină a Bibliei!

Mai mult, în vreme ce Apusul orbecăia în bezne visigotice şi merovengiene, Răsăritul contribuia în chip strălucit la desbaterile cristologice. Lucru recunoscut de acest mare cunoscător al istoriei Bisericii care este profesorul H. I. Marrou:

„De-a lungul Dunării, latinitatea sprijinită de armată, înaintează până la marea Neagră. În Dobrogea, ea cuprinde satele şi asaltează zidurile vechilor colonii greceşti ale litoralului Callatis, Tomi, Istros. Această provincie a Scythiei minor, dela marginea lui **orbis romanus,** va dărui Bisericii latine pe Jean Cassien în secolele IV–V, pe Denys cel tânăr în al VI-lea. Şi nimic nu dovedeşte mai bine autenticatatea culturii latine a acestei provincii depărtate decât episodul călugărilor sciţi (519–520): nu numai îndrăzneala cristologiei lor care contrastează cu cea dela Constantinopol, dar şi faptul că aceşti Dunăreni n'au ieşit din acelaşi tipar cu teologii bizantini: ei sunt Latini puri; merg să discute la Roma, întreţin corespondenţă cu episcopii africani exilaţi în Sardinia; **maestrul gândirii lor rămâne Sf. Augustin,** ignorat total de Orientali" [4]).

Nu-i putem reproşa lui L. Olschki de a nu fi cunoscut în 1935 concluziile lui H. I. Marrou din 1958! Dar îi putem cere – când vorbeşte de sus – să nu ignore ediţia critică a corespondenţei „călugărilor sciţi" publicată la începutul acestui secol la Strasbourg [5])

Altă linie a tradiţiei augustiniene o găsim în opera lui Dimitrie Cantemir. **Hronicul** foloseşte adesea referinţe la **De civitate Dei,** alături de trimiteri la lucrările lui Isidor de Sevilla şi Orosius **(Adversus paganos)** – erudiţie mai mult decât onorabilă şi care poate fi comparată cu cea a quasi contemporanului Bossuet.

Într'un frumos studiu panoramic, prof. P. Courcelle [6]) tratează tema **căinţei târzii,** exprimată în „Confesiunile" Sfântului Augustin (cartea X) şi care a intrat în plămada a nenumărate texte literare:

Sero te amavi, pulchritudo tam antiqua et tam nova, sero te amavi!

„Târziu te-am îndrăgit, frumuseţe veche pururi nouă, târziu te-am îndrăgit!"

Ecoul tulburător al acestui verset, eu unul îl văd în troparele îngropării – „cu frumuseţea cea dintâi iarăşi împodobindu-mă" – şi în expresia eminesciană „forma cea dintâi" – fapt intuit de prof. Rosa Del Conte [7]).

Iată deci, schiţată rapid, prezenţa sfântului Augustin în spiritualitatea noastră: dela călugării dobrogeni la Dimitrie Cantemir, pe căile neştiute ale imnografiei, până la Eminescu.

Afirmaţiile lui L. Olschki se năruie în ridicol.

„Patimaşul pelerin"

Când a venit în contact poporul nostru cu numele şi opera lui Shakespeare? Direct – prin proectele de traducere ale gigantului cu suflet epic, Heliade Rădulescu. Indirect – cu două secole mai devreme prin Miron Costin. Căci în poemul „Viaţa lumii" filtrează, pe lângă reminicenţe biblice, şi motivul european „viaţa este vis" – condensat în versurile neuitate din „Furtuna":

We are such stuff
As dreams are made on; and our little life
Is rounded with a sleep. (IV, 1)

Suntem făcuţi
din a viselor plămadă; iară pitica noastră viaţă
e'nvăluită'n somn.

Motiv care avea să se încarneze apoi atât de glorios la Eminescu.

Sfârşitul secolului al XIX-lea a cunoscut în teatrul nostru o febrilă activitate shakespeareană, favorizată şi de apariţia unor actori de mare clasă ca Nottara, Demetriad şi Aristizza Romanescu. Ecourile se prelungiră fecund în trilogia lui Delavrancea – cum a schiţat cu pătrundere regretata Alexandrina Mititelu. – Şi totuşi traducerile au fost mizerabile, mai toate făcute după adaptări franceze, cum a demonstrat I. Horia Rădulescu [8]).

Aceasta era situaţia receptării în cultura noastră a marelui dramaturg [9]) până la apariţia lui Dragoş Protopopescu. Mi se strânge inima scriindu-i numele. În momentul când eu intram în universitate, profesorul hăituit de potere îşi luase viaţa. Cine ştie? poate murmurând cuvintele lui Brutus la Philippi:

It is more worthy to leap in ourselves
than tarry till they push us.
Este mai demn să sărim singuri pasul
decât să aşteptăm a fi'mbrânciţi.

Şi simt o datorie de a sublinia că în acest exil, mişunând de glorii calpe, nimeni n'a creionat portretul care-l merita acest exemplar ales al naţionalismului românesc [10]). Pe lângă rândurile curate din „Buna Vestire", pe lângă studiile despre Cantemir şi Congreve, Dragoş a făcut cele dintâi traduceri shakespeareane cu adevărat literare. Ştiu, dintr'o conversaţie amicală, că dl. George Ciorănescu nu va fi de acord cu cele de mai sus. L-aş ruga însă să compare realizările lui Protopopescu cu adaptările lui H. Lecca şi Ludovic Dauş şi cred că nu va fi sgârcit în aprecierea progresului. (De prelucrările lui I. Peretz şi A. Stern nu pomenesc; le abandonez admiraţiei d-lui Ierunca).

Cele de mai sus constituе doar o „prefaţă" la traducerea d-lui George Ciorănescu: **Pătimaşul pelerin,** Paris, 1966, cu 14 desene de Eugen Drăguţescu, 120 exemplare.

Dacă în tălmăcirea operei dramatice există precursori de toate mărimile, în transpunerea poemelor şi a sonetelor terenul e aproape virgin. De amintit aici că sonetul eminescian **Sătul de lucru caut noaptea patul,** publicat de Ilarie Chendi printre postume, este în realitate o adaptare liberă – prin intermediar german – a sonetului shakespearean XXVII, **Weary with toil, I haste me to my bed** [11]).

Am citit traducerea d-lui Georg Ciorănescu aşa cum trebuie: separat şi cu originalul alături. Atenţia mi-a fost răsplătită. Am gustat fericite formulări şi nu m'am supărat, peste măsură, die infidelităţi. Iată câteva note de lectură.

Versul:

Unskilful in the world's false forgeries

literal:

Neîndemânatec în a lumii false mistificări

este admirabil redat prin:

Stângaci în lumea-aceasta croită din minciună.

În schimb:

Deşi ştiu foarte bine că vârsta mea e ninsă îngroaşe afirmaţia:

Although I know my years be past the best,

literal:

Deşi ştiu că anii-mi cei mai buni s'au dus.

Uşor distanţată de orignial, strofa următoare constituie o reuşită:

Nu's ochii tăi ce 'ngână-o cerească
pledoarie,
În stare să seducă chiar şi pe un ermit,
Ce inima-mi îndeamnă sperjură să devie?
Cin' s'a deszis de dragu-ţi nu trebui pedepsit.
Did not the heavenly rhetoric of thine eye,
'Gainst whom the world could not hold
argument,
Persuade my heart to this false perjury?
Vows for thee broke deserve not punishment.

literal:

Oare cereasca retorică a ochilor tăi,
Căreia lumea nu i se poate împotrivi
raţional,
N'a convins inima-mi spre acest fals
sperjur?
Promisiuni rupte pentru tine nu merită
pedeapsă.

Excelentă transpunerea sonetului 10, plină de virtuozitate cea a nr. lui 12, construit din formule de o concizіune sfidătoare.

Nu vreau să mă extind la o analiză mai amănunţită. Pot însă afirma că traducerea d-lui George Ciorănescu constituie o dată însemnată în cariera lui Shakespeare printre Români.

Tipografic, volumul e o podoabă. Desenele de horbotă ale d-lui Eugen Drăgutescu încântă mai mult decât oricând. Şi acum îmi dau seama că d-sa era un pre-raphaelit care se ignora. Versurile s'au strecurat şi în penelul artistului: (drawing) and sweet poetry agree.

În tovărăşia a doi Români inspiraţi, nu departe de Elsinore, hamletizez cu vorbele deacasă.

E. LOZOVAN

---

[1]) „Buletinul Institutului Alex. Philippide", Iaşi, vol. III, 1936, pp. 215–219.

[2]) Cf. C. Tagliavini, **Origini delle lingue neolatine,** Bologna, 1964, p. 480.

[3]) „Revue historique du sud-est européen", vol. XIII, 1936, pp. 90–91.

[4]) **Histoire de l'éducation dans l'antiquité,** Paris, p. 394.

[5]) ed. Schwartz, **Acta conciliorum oecumenicorum,** Argentorati, vol. IV, 2, pp. 105–132.

[6]) „Revue des études latines", vol. 38, 1936, pp. 264–305.

[7]) „Acta philologica" III.

[8]) **Les intermédiaires français de Shakespeare en Roumanie,** „Revue de littérатura comparée", vol. 18, 1938, pp. 252–271.

[9]) Cf. P. Grimm, **Traduceri şi imitaţiuni româneşti după literatura engleză,** „Dacoromania", vol. III, 1922–23, pp. 324–366. – M. Beza, **Shakespeare in Roumania,** London, 1931.

[10]) Cunosc doar frumoasa evocare din „Cuget românesc" II, 1952, pp. 21–24: **O datorie de onoare faţă de memoria lui Dragoş Protopopescu.**

[11]) Matei Călinescu în: **Studii eminesciene,** Bucureşti, 1965, p. 750.

În Editura Carpaţii a apărut

PAMFIL ŞEICARU

KARL MARX: ÎNSEMNĂRI DESPRE ROMÂNI

Texte inedite. Comentariu

În prezentarea acestei lucrări, d. Traian Popescu spune: „Din atâtea »străinofilii«, care au sfărâmat unitatea naţională românească, credem că s'a născut din suferinţă un »filoromânism« viguros, care va chezăşui participarea Ţării noastre în aşezarea marei Europe de mâine."

Lectura celor 4 manuscrise inedite ale lui Karl Marx (în traducerea lui A. Oţetea) este cu atât mai savuroasă cu cât cititorul are ocazia să vadă, pe fiecare pagină, sublinierile dlui Şeicaru, aceste sublinieri având valoarea unui comentar iniţial. Comentariile propriu zise ocupă nu mai puţin de 205 pagini, d. Şeicaru demonstrând şi de data aceasta erudiţie în materie de istorie, de economie politică, de politică şi de drept internaţional.

Foarte interesante şi instructive sunt anexele: Facsimile după manuscrisele lui Karl Marx, Facsimile ale scrisorilor Generalului Rădescu, Fotocopia intervenţiei Generalului Rădescu la Cabinetul de Instrucţie din Berna, în problema fondului de 6 milioane franci elveţieni etc.

Cartea merită să fie citită.

Costul unui exemplar (383 pagini) este de 5 dolari USA.

Pentru a obţine lucrarea, adresaţi-vă la următoarea adresă:

EDITURA CARPAŢII
Trajano Popesco
Cale villanueva 43, 4º. D.
MADRID 1, Espana.

„Progres" la EAST EUROPE

Semnalam cu altă ocazie că publicaţia „Europei libere", **Ştiri de dincolo de cortina de fier,** şi-a schimbat numele în **Europa orientală,** pentru a nu ofensa pe nimeni. Cum era de aşteptat, protagoniştii „deschiderii" nu se puteau opri la jumătatea drumului.

Astfel, ne soseşte ştirea suprimării iminente a burselor studenţeşti, deşi tinerii plini de iluzii continuă să evadeze din temniţele Răsăritului, despre care Richardson-Yarrow & Co. nu mai ştiu nimic. Paralel, **East Europe** îşi schimbă fardul. În capul paginei a 3-a figura de obicei o hartă a ţărilor captive cu haşuri bine hotărnicite. Începând cu ianuarie 1966 a dispărut: cortina de fier e o invenţie. Mai mult, publicaţia tipărită în USA – ceeace nu însemnează că e americană – începe să folosească expresia de **ţări socialiste,** fără ghilimele (ian. 1966, p. 26).

Citim în pagina 2 că în comitetul de redacţie figurează, în calitate de „redactor naţional", dl. **Dan Neculce.** Am dori să ştim dacă personajul – care aprobă implicit aceste tumbe – e înrudit cu cronicarul moldovean.

---

†

PROFESORUL INGINER

ION PROTOPOPESCU

Fost Rector al Politechnicei dela Timişoara şi fost ministru de Lucrări Publice s'a stins din viaţă la 16 ianuarie 1966 şi a fost înmormântat în ziua de 18 ianuarie 1966.

Parastasul de 40 de zile a fost oficiat duminică 27 februarie 1966.

Rugaţi-vă pentru odihna sufletului său.

I. I. NISTOR, **ISTORIA BASARABIEI,** Cernăuţi, 1923.

P. 396–97.

(Despre ziarul „Basarabia".)

Tineretul basarabean se grupă în jurul avocatului N. Gavriliţă şi hotărî să editeze **Basarabia,** prima gazeta românească „naţional-democratică", iar mai apoi „naţional-poporană" între Prut şi Nistru. Grija redacţiei o avea tânarul Pantelimon Halippa iar după arestare, M. Vântu. Gazeta apărea de 2 ori pe săptămână. Primul număr apăru la 24 Mai 1906.

În jurul „Basarabiei" găsim grupaţi pe cei mai multi dintre intelectualii basarabeni ce se ridicaseră, în cea mai mare parte, din rândurile răzeşimii, ale clerului şi târgovetilor şi cari, la izbucnirea revoluţiei, grăbiră de a se întoarce acasă de prin centrele ruseşti. Regretatul Gavriliţă era sufletul acestei frumoase mişcări naţionale dară şi democratice totodată. El şi prietenii săi steteau pe punctul de vedere principial că **drepturile politice, naţionale şi sociale nu se cerşesc, ci se dobândesc prin stăruinţă, muncă şi luptă îndârjită.** Tot ce avea Basarabia tânără mai isteţ, mai hotărît şi mai îndrăznet se găsia în jurul nouii gazete româneşti. Între colaboratorii ei găsim pe Ioan Pelivan, Ion Gândul, Pantelimon Halippa, Nicolae Popovschi, pe fraţii Ion şi Teodor Inculeţ, Vasile Hartia, Alexie Mateevici...

P. 400

După întronarea reacţiunii „Adevăraţilor Ruşi" (1912) intelectualii basarabeni erau siliţi de împrejurări să se resmneze şi să aştepte vremuri mai bune. Membrii grupării democratice fură siliţi să se împrăştie cari încotro. Ion Pelivan se retrase la Bălţi... Pan Halippa şi alţii trecură la Iaşi pentru a-şi continua studiile la universitatea de acolo. Dl. Ion Inculeţ plecă la Petrograd cu acelaş gând şi pilda lor fu urmată de întreaga pleiadă de tineri din jurul regretatului Gavriliţă... Alexandru Mateevici, Ştefan Ciobanu îşi continuau studiile la Chiev, unde se grupară într'un cerc moldovenesc pentru cultivarea limbii naţionale.

P. 416

Astfel constituit, din reprezentanţii legitimi ai tuturor naţionalităţilor, confesiunilor; judeţelor, oraşelor, corporaţiunilor muncitoreşti şi asociaţiunilor profesionale şi culturale „Sfatul Ţării" se deschise în ziua de 21 Noembrie 1917. Preşedinte al „Sfatului Ţării" fu ales tânarul deputat basarabean Ion Inculeţ, coborâtor dintr'o veche familie moldoveneasă, probabil Hâncu-leţ, unul dintre fruntaşii tinerei democraţii basarabene. Revoluţiunea îl surprinsese ca conferenţiar la Universitatea din Petrograd şi-i răpi cu forţă irezistibilă în vâltoarea ei. Dară conştiinţa sa naţională îl feri de a se rătăci în doctrinele comuniste şi-l călăuzi pe calea cea dreaptă a revendicărilor politice, naţionale şi sociale ale neamului său. În jurul său se adunase întreaga grupare democratică dela „Basarabia" şi în deosebi Ion Pelivan, Pan. Halippa, Pan Erhan, D. Ciugureanu, St. Ciobanu şi alţii mai tineri

— 2 dec. 1917: „Republica democratică-federativă-moldovenească", preş.: I. Inculeţ
— 8 dec. 1917: delegaţie la Iaşi să ceară ajutor contre anarhiei bolşevice
— 5 ian. 1918: Bolşevici ocupă Chişinăul ştabul armatei bolşevice: **Perper, Levinson, Kaabak** şi puşcăriaşul **Katowski**
— 5 ian.: nou apel la Iaşi

P. 420

— 13 ian.: divizia XI-a română, sub comanda generalului Broşteanu, intră în Chişinău la orele 5 seara fiind primită de populaţie cu entuziasm indescriptibil. Plângea lumea de bucurie la privirea ostaşului român care sub steagurile biruitoare dela Oituz, Mărăşti şi Mărăşeşti, îşi făcea intrarea triumfală în capitala Basarabiei, care nu mai văzuse fâlfâind steagurile româneşti din zilele lui Vasile-Vodă-Lupu şi Istrati Dabija, întemeietorul oraşului Chişinău.

Orice sumă de bani destinată ziarului rugăm a se trimite la următoarea adresă:
Bankgeschäft OTTO DIERKS & Co.
8 München 2 – Marienplatz 28

Kto.-Nr. 59 555 PScA München,
cu menţiunea:
für STINDARDUL, Konto-Nr. 2 277

La o sută de ani de la detronarea lui Alexandru Ioan Cuza

Dela 1866 şi până la renunţarea la tron, pentru el şi pentru urmaşii săi, a regelui Mihai, toţi şcolarii, elevii şi studenţii din ţara noastră au învăţat că Alexandru Ioan Cuza a „abdicat" şi că succesorul lui Cuza a fost Carol de Hohenzollern-Sigmaringen, normal şi fără alte complicaţii. Un neadevăr! In realitate lucrurile s'au întâmplat în alt fel.

In dimineaţa zilei de 11 februarie 1866, Maiorul Dumitru Lecca, unul din principalii conspiratori şi executor al mârşavei şi **brutalei înlăturări a aceluia care voise să realizeaze UNIREA TUTOROR ROMÂNILOR,** Maiorul Lecca care fusese numit ministru de războiu de guvernul provizor, a adresat trupelor următorul ordin de zi:

„Ofiţeri, subofiţeri, caporali şi soldaţi!

Cunoaşteţi **sosirea mea** la minister. Acesta a fost un act **spontan** al Armatei şi a Poporului. Mă voi strădui să fiu demn de încrederea voastră, prin folosirea cinstită a banului public şi a devoţiunei Armatei, forsându-mă s'o aduc pe calea progresului moral şi material.

Ofiţeri, subofiţeri, caporali şi soldaţi! Sper că nu-mi veţi refuza concursul vostru. Ieşit din rândurile voastre, serviciile mele sunt acelea ale unui soldat credincios drapelului său (**NN.** Care drapel? Probabil acel al lojei »Marele Orient« din strada Lipscani). La lucru deci! Şi că de astăzi înainte strigătul vostru de rezbel să fie: **Filip şi Patria!**

Ministru de rezbel:
Maior Lecca!"

Filip acesta era **Contele de Flandra,** care fusese proclamat de Guvernul Provizor şi de Camera Deputaţilor **Prinţ-Regent al României, sub numele de Filip I.**

Unităţile militare, funcţionarii publici, profesorii şi învăţătorii au depus chiar jurământ, **pentru Filip I.**

După treaba asta, Guvernul Provizor a trimis Contelui de Flandra o scrisoare ditirambică, prin care era rugat să vină urgent la Bucureşti şi să-şi ia tronul în primire. Contele de Flandra n'a răspuns, nici măcar printr'o carte poştală. A răspuns doar Baronul Chazal, ministru de războiu al Belgiei, printr'o telegramă, fără să menţioneze însă numele lui Filip de Flandra:

„Je remercie Votre Excellence pour les sentiments de sympathie qu'elle m'exprime **à l'égard de l'armée belge.** Nous faisons des voeux pour le bonheur et la prospérité des Principautés Danubiennes."

Abia după o săptămână s'a trecut la căutarea altor candidaţi.

După cum se vede, conspiratorii dela 11 februarie 1866 au procedat exact la fel ca trădătorii dela 23 august 1944. Acelaş salt în necunoscut!

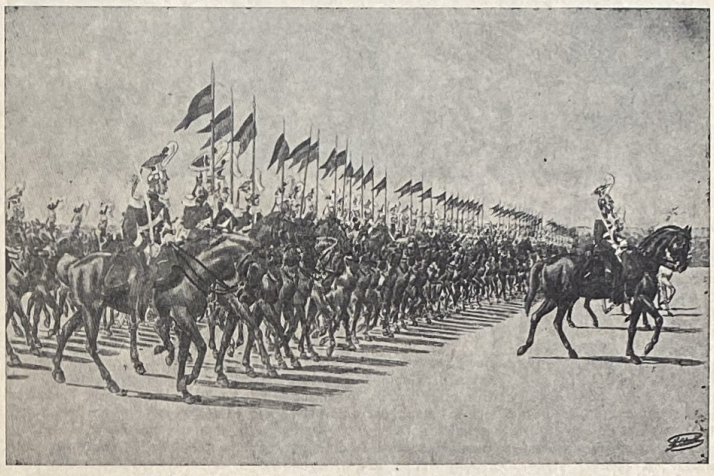

Armata română sub Cuza-Vodă: Escadron din Regimentul 2 Lăncieri, regiment care a fost transformat, după 11 februarie 1866, în Regimentul 2 Roşiori, cel care a şarjat în 1916 la Prunaru şi a luptat **până la ultimul om** în 1942 la Stalingrad.

Doliul României*)

VASILE ALEXANDRI

NOAPTEA DE 11 FEBRUARIE 1866

Blestemu ţării tunând să cază
Pe capul vostru nelegiut!
Blestem şi ură! Lumea să vază
Cât rău în ţară aţi făptuit.
. . . . . .
Şi când în neagra de vecinicie
Veţi pleca sarbezi, tremurători,
Pe fruntea voastră moartea să scrie:
Duşmani ai ţării, cruzi vânzători!

MOARTEA LUI CUZA-VODA

Boala de care suferea Cuza-Vodă şi amărăciunea ce i-a pricinuit evenimentele, puse capăt vieţii lui în ziua de 23/5 Mai 1873. El moare la Heidelberg în Germania, pe pământ străin şi între străini, neavând la căpătâiul lui decât pe soţia sa Doamna Elena Cuza. La 27 Mai Marele Domnitor al Românilor, căruia viu nu i s'a dat voie să intre în ţară, se permite de astă dată aducerea cadavrului pentru a fi înmormantat la biserica de pe moşia sa Ruginoasa din judeţul Suceava.

Vestea despre moartea Marelui Domn a îmbrăcat România în doliu şi peste o sută de mii de oameni au venit să ia parte cu inimile sfâşiate de durere la această ceremonie funebră.

Când trenul s'a oprit în gara Ruginoasa, dintre două perdele negre ca durerea, apare un sicriu de metal împodobit cu flori şi lumânări aprinse. Mulţimea imensă în aceste momente de jale, scoase deodată un adânc şi dureros suspin şi lacrimile podidiră pe toată lumea. Apoi şase ţărani coborâră sicriul din vagon, îl aşezară pe o năselie neagră de lemn şi-i ridicară pe umeri ducându-l în biserică, unde a fost aşezat pe un catafalc postându-se de o parte şi de alta a catafalcului două santinele de ţărani şi două santinele militare.

Sicriul deschizându-se, lumea venită din toate părţile ţării a năvălit în biserică pentru a revedea figura majestoasă a Marelui Voevod care pentru c'a făcut şapte ani fala şi gloria de fapte măreţe, a îndurat şapte ani de surghiun. Poporul plângea amintidu-şi de visurile sale dela 1859, de speranţele şi revendicările sale naţionale pentru viitorul patriei.

Cum, un Domn, un cap încoronat a murit şi tot poporul unei ţări îl jeleşte şi lumea merge la înmormântarea lui ca la un pelerinaj? In adevăr, istoria modernă n'a înregistrat până acum un fapt ca acesta, pentru că de obiceiu moartea capetelor încoronate nu deşteaptă în popor sentimente de măhnire.

Cuza-Vodă a fost iubit de popor ca şi Ştefan cel Mare. Faptele lui sunt martore în ochii istoriei şi posterităţei şi vor atesta generaţiilor viitoare cât dreptate are poporul român ca să plângă vecinic moartea aceluia care a fost un adevărat părinte pentru ţara lui.

De două veacuri Românii perduse speranţa în destinele lor. Cuza-Vodă le dădese la toţi dreptul de a spera în viitorul României. De sute de ani Românii perduse drepturile şi autonomia lor internă. Cuza-Vodă a regăsit vechea energie românească pentru a întări şi întemeia drepturile şi autonomia României. El făcuse din ţara lui bogată şi ospitalieră un stat puternic, în jurul căruia se grupau popoarele asuprite din Orient şi în care îşi puse speranţa şi credinţa lor de emancipare.

Ziua de 29 Mai 1873 când a fost înmormântat Alexandru Ioan I. Cuza, va rămâne o dată din cele mai memorabile, o dată fără de care nici un istoric nu va putea scrie istoria poporului român. In această zi s'a glorificat şi sfinţit numele şi osemintele **celui din urmă, şi cel mai mare Domnitor al României libere şi unite.** Cei ce au fost la Ruginoasa în ziua înmormântărei rămăşitelor pământeşti a lui Cuza, au mers să implore marele suflet al **ultimului Domn Român,** ca de acolo de sus, unde s'a urcat, **să ne însufleţească şi să ne îmbărbăteze cu profunda sa iubire de neam pentru înălţarea poporului Român şi biruinţa asupra duşmanilor lui.**

In istoria Românilor nu există altă epocă mai strălucită ca acea de sub cârmuirea acestui mare Domnitor şi nici dela Cuza Vodă până în zilele de astăzi istoria nu înregistrează acte atât de mari.

De aceia, cu drept cuvânt, acei şapte ani de domnie a lui Alexandru Ioan I. Cuza constitue epoca cea mai glorioasă din istoria Neamului Românesc.

Şi acum umileaşcă-se toţi acei ce caută a ponegri pe Cuza-Vodă, cât şi a nega existenţa opiniei publice. Umileaşcă-se conspiratorii şi trădătorii dela 11 Februar 1866 cari mai sunt astăzi în viaţă; iar voi Români, duceţi-vă de îngenunchiaţi cu lacrimi curgânde pe mormântul Marelui Voevod din cimitirul bisericii dela Ruginoasa pe care cresc bureni în loc de flori şi sărutaţi piatra sub care odihnesc acele sfinte moaşte prin care s'a afirmat o credinţă şi o voinţă de fer, **credinţa şi voinţa unui popor întreg, credinţa şi voinţa poporului Român din toate părţile unde el există.**

*) **M. Savel:** „Domnia Marelui Domnitor Român Alexandru Ioan Cuza", carte tipărită la Bacău în 1909.

„Insăşi răsturnarea lui Cuza-Vodă a fost un fapt greu de justificat. Liber ales de naţiunea din cele două Principate, Cuza merita o soartă mai bună şi nu era lucru cuminte ca să arătăm marilor puteri, sub a cărora garanţie ne aflam puşi prin tractatul dela Paris din 30 Martie 1856, că naţiunea se înşelase în persoana Alesului ei. Unirea Principatelor cu înlăturarea comisiei centrale din Focşani, legea rurală, chiar dobândită cu preţul loviturei de stat de la 2 Maiu 1864, secularizarea averilor mănăstireşti, vorbeau în favoarea lui Cuza."

TITU MAIORESCU
Prefaţă la „Discursuri Parlamentare"
Bucureşti 1903

FAURITORII ROMÂNIEI MODERNE

Publicăm mai jos textul unui document inedit, comunicat de Prof. Gheorghe Petra şi publicat pentru prima dată la 23 ianuarie 1966:

„Astăzi 2/14 mai 1849, subsemnaţii emigraţi români din Brussa (NN. Turcia asiatică), luând în băgare de seamă chibzuirea făcută de către fraţii emigraţi din Constantinopole, ca pentru interesul naţional, ambelor emigraţii române din Moldova şi Ţara Românească să se împreune subt o singură direcţie care să lucre pe lângă cabinetele europene pentru uniunea ambelor principate într'un singur stat . . . şi pentru recunoaşterea reformelor cerute de trebuinţele societăţii noastre pe temeiul dreptului de autonomie a ţărilor . . . şi spre a putea lega relaţii intime cu cabinetele şi a trage confienţa lor, s'au întrunit şi au ales un comitet alcătuit din cinci membri.

In urma votului exprimat **a fost ales Costache Negri ca şef ale emigraţilor,** iar ca membri în comitet: **Nicolae Bălcescu, Heliade Rădulescu, Vasile Alexandri, Alexandru Gh. Golescu** şi **Cristian Tell.**

Această găsire cu cale şi alegere se va face cunoscută fraţilor emigraţi din Constantinopole care o vor comunica şi celorlalţi emigraţi din ambele principate ce se mai află prin alte locuri."

Operaţia de sugrumare a Neamului

Am primit la redacţie un foarte interesant şi foarte documentat studiu, rezultat al cercetărilor întreprinse de o echipă de lucru alcătuită din dnii Teodor Cazaban, Grigore Filiti şi Mihai Korne. Analizând problema controlului demografic sub toate aspectele ei, compatrioţii noştri ajung la concluzia că în chestiunea limitării naşterilor, guvernul dela Bucureşti a adoptat o poziţie în totul conformă intereselor moscovite. Aşa şi este.

In partea germană a ziarului reproducem câteva fragmente din acest studiu, care ne-a sosit însoţit de o scrisoare. Socotim că această scrisoare trebue să fie cunoscută de întreaga obşte românească. O publicăm deci în întregime, luându-ne libertatea să subliniem anumite pasagii:

„Mult Stimate Domnule Redactor,

Printr'o campanie subtilă de paralizare a forţelor vii ale exilului, organele de propagandă ale Republicii Socialiste au reuşit să semene, direct sau indirect, ideea că, în urma unei evoluţii naturale, toate acţiunile guvernului dela Bucureşti sunt astăzi mai mult sau mai puţin paralele cu vederile exilului. Ori, guvernul RSR poate să se ocupe mai bine de toate problemele poporului român, căci se află „în inima lui", pe când exilului a pierdut „contactul" pe de o parte şi nici n'are mijloacele guvernului pe de alta. Deci, înstrăinaţii să lase aceste treburi naţionale moştenitorilor lui Gheorghiu-Dej, şi, dacă vor să stăruiască, să ştie că se află pe linia guvernului comunist, pe care, oricum, îl vor sprijini.

Ce are de ascuns guvernul reserist?

Un faliment total.

Lipsind libertatea, mediul psihologic în care societatea românească ar fi putut să depăşească faza interesului individual, pentru a gândi social şi naţional, nu a fost creat. Cea mai mare recompensă acordată unei slugi a regimului rămâne o călătorie în străinătate. **Douăzeci de ani de mizerie deschid o perspectivă cenzurată de miile de tankuri sovietice de pe Prut.**

Guvernul RSR a fost însărcinat de Moscova cu organizarea Ţarii în vederea celui mai mare randament alimentar şi chimic relativ, înlăuntrul economiei sovietice de războiu rece, în aşteptarea ultimei încleştări.

Pe această linie, care afectează viaţa tuturor Naţiunilor Captive, Moscova a decis între altele şi **reducerea efectivelor acestor naţiuni prin limitarea naşterilor,** pentru a urca artificial proporţia generaţiilor productive.

Această deciziune se resfrânge din evoluţia gândirii comuniste faţă de problema controlului demografic, din aplicarea ei, cât şi din rezultatele obţinute: **scăderea catastrofică a nivelului naşterilor,** confirmată de datele cuprinse în Anuarul Statistic al RSR 1965 şi în Monthly Bulletin of Statistics of the U.N. din ultimele luni.

In faţa situaţiei, **recunoscută de guvernul dela Bucureşti, responsabil comun cu diriguitorii dela Moscova,** am socotit de datoria noastră să comunicăm datele de care dispunem tuturor organelor de presă ale Românilor din Lumea Liberă.

Vă rugăm, ca în măsura posibilităţilor, să folosiţi aceste elemente **pentru a arunca un strigăt de alarmă şi protest, atât cât mai este vreme, împotriva operaţiei de sugrumare a poporului nostru.**

Totodată vă rugăm a difuza în cea mai largă măsura aceste informaţii şi în presa naţională a ţării în care vă găsiţi.

In momentul de faţă, dacă guvernul RSR nu vrea să accepte acuzaţia de genocid, el poate răspunde cu măsurile imediate pe care le cere situaţia:

— Controlul strict al avorturilor limitate la cazuri eugenice;
— Aşanarea climatului moral **prin restabilirea importanţei vieţii familiare şi sprijinirea femeii în rolul ei de mamă;**
— **Mărirea alocaţiilor familiare şi creşterea lor progresivă cu numărul copiiilor.**

Studiul alăturat a fost realizat de o echipă de lucru, care rămâne la dispoziţia D-Voastre pentru lămuriri, discutii, cât şi în măsura posibilităţilor pentru alte studii de interes naţional în viitor.

Această echipă nu poate semna în întregime, dar toţi vă roagă să primiţi exprimarea sentimentelor lor cele mai alese."

Suntem născuţi dintr'un imens şi răsunător, peste veacuri, triumf. Măreţie vie, indiscutabilă, irefutabilă este şi astăzi şi va fi deapururi Columna lui Traian.

De 20 de veacuri stăm înfipţi şi neclintiţi în stâncile Carpaţilor, după cum de 20 de veacuri stă Traian înfipt şi neclintit în stânca Romei.

De atâta vreme şi nu de mai puţin, privim de pe culmile Carpaţilor cu mândrie şi cu încredere, spre zările îndepărtate, după cum de tot atâta timp Traian priveşte spre Roma în zări îndepărtate, la opera lui . . .

Nici o furtună, nici o invazie, nici un cutremur, nici o ocupaţie păgână, nici o lovitură, oricât de nemeritată a fost ea, nu l-a clintit pe Traian de pe Columna pe care l-a aşezat opera lui.

Nimic şi nimeni nu a putut să clinteaască pe Românii din Dacia Traiană.

Nimic şi nimeni nu ne va putea smulge din ea.

Mulţi au trecut pe acolo timp de 2000 de ani, noi am rămas.

Ca şi Columna lui Traian, suntem unde am fost şi rămânem unde suntem.

ION ANTONESCU
Mareşal al României, Conducător al Statului

„Neamurile auziră ţipătul chinuirei tale; pământul se mişcă. Dumnezeu numai să nu-l fi auzit? . . . Răsbunătorul prevestit nu s'a născut oare?"

CANTAREA ROMANIEI

AVIZ IMPORTANT

Incepând dela 1 septembrie 1965, redacţia noastră are o nouă adresă:

808 Fürstenfeldbruck, Jaegerstrasse 17

Abonaţii şi prietenii STINDARDULUI sunt rugaţi să trimită pe viitor corespondenţa destinată redacţiei **numai** la această adresă. Abonamentele şi contribuţiile vor fi trimise şi pe viitor la contul nostru din München. Pentru simplificarea operaţiilor, abonaţii sunt rugaţi să indice (pe cupon) şi numărul de expediţie, număr care se află trecut pe eticheta plicului în care primesc ziarul.

◆ **Şedinţele de partid.** –P articiparea la aceste şedinţe este obligatorie, ca şi mai înainte, pentru toată lumea. Denumirea este înşelătoare, „şedinţele de partid" fiind în realitate cursuri de pregătire şi de îndoctrinare comunistă. În toate sectoarele de activitate, salariaţii sunt împărţiţi pe grupe, fiecare din aceste grupe alcătuind un „curs" care este pus sub controlul unui „propagandist". Propagandiştii sunt aleşi dintre membrii de partid cu nivel intelectual ceva mai ridicat. Înainte de a primi această „sarcină", propagandiştii sunt instruiţi, la rândul lor, la **cabinetul raional de partid,** acesta din urmă fiind organul chemat să dea directive ideologice şi să se ocupe de problemele învăţământului de partid, la eşalonul raion. Cursanţii trebue să aparţină aceleiaşi întreprinderi sau instituţii, propagandistul în schimb poate fi încadrat „în câmpul muncii" şi în altă parte. Cu alte cuvinte, o întreprindere poate împrumuta propagandişti dela alte întreprinderi.

După moartea lui Gheorghiu-Dej, toţi propagandiştii au urmat cursuri speciale, fiind instruiţi cum să interpreteze diferitele teme, insistându-se cu deosebire asupra poziţiei RSR faţă de C. A. E. R., Uniunea Sovietică şi China. Propagandiştii au fost deasemenea instruiţi să sublinieze la şedinţe că **nesubordonarea,** adică libertatea de mişcare pentru fiecare ţară cu regim comunist, se încadrează în noua concepţie ideologică a partidului.

În cadrul şedinţelor de partid nu toate temele sunt accesibile cursanţilor. După pregătire şi nivel ideologic, aceştia sunt încadraţi în anumite „forme de învăţământ", după importanţa lor acestea fiind: Istoria Partidului Comunist Român (Anul I şi Anul II), Bazele Marxism-Leninismului, Cursul de Economie Politică şi Seminarul Teoretic. Istoria Partidului se face de toată lumea: mulgătoare de vaci, măturători de stradă şi academicieni. Seminarul Teoretic, care constitue sinteza „formelor de învăţământ", este rezervat institutelor de cercetări ştiinţifice, profesorilor universitari, cadrelor din învăţământul superior, personalului de conducere artistico-cultural, cadrelor superioare din ministere etc. Aci se discută din punct de vedere al **Materialismului dialectic** diferitele probleme legate de specificul muncii din instituţia respectivă.

Pentru toate „formele de învăţământ" se fixează un număr de teme pentru fiecare an. Cât priveşte „conspectele" respective, acestea se fac separat pentru fiecare şedinţă, trec la verificare la cabinetul raional de partid, sunt trase la multiplicator şi difuzate apoi cursanţilor. La şedinţă se discută deci acest conspect, dezbaterile fiind conduse de propagandist care invită pe cei prezenţi să ia cuvântul, aceasta în cadrul unui anumit program de desfăşurare. Libertatea discuţiilor este în funcţie de concepţia propagandistului respectiv. Când acesta este bine pregătit sau om cu vederi largi, discuţia se desfăşoară destul de liber.

Începând dela sfârşitul lui 1965, în afară de temele legate de producţie, patru teme au fost puse obligatoriu în discuţie, anume:

1. Industrializarea ţării.
2. Agricultura.
3. Constituţia şi
4. P. C. R. (organizare, statut etc.).

În tratarea acestor 4 teme, tendinţa generală este să se accentueze că România nu poate fi într'adevăr independentă decât dacă se transformă în ţară industrială, **munca ştiinţifică** având în această transformare un rol precumpănitor. Se vorbeşte foarte mult despre promovarea oamenilor de ştiinţă, încurajarea cercetătorilor, despre obţinerea unui cât mai mare număr de patente, precum şi de necesitatea de a avea în posturi de conducere elemente pregătite şi cu nivel intelectual ridicat. „Problema agrară nu poate fi rezolvată decât prin industrializarea agriculturii şi prin ştergerea deosebirei dintre sat şi oraş", este acum nouă formulă. Se vorbeşte deasemenea despre **cointeresarea** muncitorilor agricoli în procesul de producţie, despre ridicarea preţului de vânzare al produselor agricole şi chiar despre acordarea unei mai mari extensiuni târgului liber. **Problema acordării de loturi la ţărani n'a fost în schimb pusă în discuţie până acum, niciodată.**

La capitolul „Constituţie", din discuţii trebue să rezulte că noua constituţie este „liberală", că ea este făcută pentru întregul popor, în ţară dispărând clasele şi existând acum doar „rămăşiţe de clase sociale". În fine la capitolul „Partid", se spune că el „este deschis celor mai valoroşi cetăţeni".

Pentru fiecare cursant se fac următoarele adnotări: prezenţa, dacă participă sau nu participă la discuţii, dacă participarea la discuţii este constructivă sau negativă. Adnotările acestea se varsă la „dosarul personal". Ele nu sunt deci o simplă formalitate.

În cadrul „formelor superioare de învăţământ", inclusiv la Seminarul Teoretic, sunt prezentate uneori şi bibliografii, în simplă expunere şi fără discuţii.

Potrivit noilor directive, nu se mai admite să se repete sloganuri şi formule ideologice, ci „din **munca de gândire** (NN. Acesta este termenul folosit în instrucţiunile confidenţiale) să reiasă superioritatea filosofiei materialiste-dialectice". Înainte de această reformă a şedinţelor de partid, punctul de plecare al discuţiilor era totdeauna ce a spus Engels, Marx, Lenin, Stalin şi consorţii, concluziile trăgându-se din dogmatica marxistă. Acum procedeul este invers: se porneşte dela fapte, se examinează rezultatele şi se discută problemele din punct de vedere al materialismului dialectic, se fac interpretări şi se elimină ce nu se mai potriveşte, dar până la urmă se ajunge tot la ce a spus Marx, Engels şi Lenin. Protagoniştii acestei metode pretind că în felul acesta se elimină „stângismele" şi exagerările. Asta-i toată deosebirea.

◇ **Reactivarea lui Doncea.** – Prin Decret al Consiliului de Stat (din 1 februarie 1966), Vasile Vaida a fost **eliberat** din funcţia de preşedinte al Comitetului de Stat pentru Valorificarea Produselor Agricole, primind „alte funcţiuni". Prin acelaş decret, în locul lui Vaida este numit Constantin **Doncea,** pe care Gheorghiu-Dej îl eliminase din partid, trimiţându-l la muncă de jos, în Bărăgan.

Român neaoş, Doncea a lucrat în tinereţe la un mic atelier mecanic din Piteşti. În 1933, în timpul sângeroaselor incidente dela Atelierele C. F. R. Griviţa, Doncea era preşedintele sindicatului acestor ateliere, iniţiator şi conducător al grevei fiind el şi nu Gheorghiu-Dej. În toată acţiunea, Doncea a fost secondat de Dumitru Petrescu. Gheorghiu-Dej, proclamat oficial „conducător şi erou al muncitorilor feroviari", a căutat să se debaraseze de aceşti doi concurenţii, dându-le treptat atribuţii din ce în ce mai mici. În ultimul timp, se ştia doar că Doncea este şef de colectiv în Bărăgan.

Condamnat la 20 de ani muncă silnică, după rebeliunea dela Griviţa. Doncea şi Dumitru Petrescu reuşesc să evadeze şi să fugă în Rusia. În 1936, Doncea participă la războiul civil din Spania, în cadrul unei brigăzi internaţionale. În 1944 face parte din echipa lui Emil Bodnăraş. Devine apoi un fel de aghiotant al acestuia, la Preşedinţia Consiliului de Miniştri. Când Bodnăraş devine ministru al Forţelor Armate, Constantin Doncea este făcut general şi numit ministru-adjunct, cu atribuţia de „Comandant al Spatelui", adică inclusiv al trupelor de intervenţie. Gheorghiu-Dej îl scoate pe Doncea din „sectorul militar" şi-l numeşte Preşedintele Sfatului Popular al Capitalei. În această calitatate, Doncea întreprinde o vastă acţiune de urbanizare, făcând să dispară cartiere întregi şi dărâmând, cu tancurile, maghernile şi cocioabe ţigăneşti. Dej se supără foc, îl scoate pe Doncea dela primărie şi-l numeşte într'un post destinat să-i atragă ura ţăranilor: ministru al Colectărilor Produselor Agricole... În 1958 este scos şi din această funcţie şi este dat şi afară din partid. Cu puţin înainte, într'o şedinţă a Comitetului Central P. M. R., Doncea luase atitudine împotriva lui Dej. Dacă nu intervenea Bodnăraş, Dej era gata să-l trimită pe Doncea în faţa unui ploton de execuţie. A scăpat ca prin minune, cu trimiterea la „muncă de jos", la gospodăria agricolă colectivă din comuna **Ograda,** raionul Slobozia, la 10 km depărtare de gara Ţăndărei.

Căsătorit cu o rusoaică, cu care are două fete, Doncea nu-i iubeşte totuşi pe Ruşi, nu-şi alege colaboratorii din rândurile partizanilor politici, ci după alte criterii, este capabil inteligent, dând dovadă, în anumite cazuri pe care le cunoaştem foarte bine, că nu este om rău la suflet şi că ştie să fie recunoscător acelora la care a aflat când va ajutor.

◆ **Plecare discretă.** – Ambasadorul sovietic I. K. Jegalin a părăsit definitiv România în ziua de 27 decembrie 1965. La plecare, în Gara de Nord, nu a fost salutat decât de Dionisie Ionescu, directorul protocolului din Ministerul Afacerilor Externe. Contrar uzanţelor din trecut, nici un singur membru al guvernului nu a socotit că este cazul să se oboseaască să vină la gară.

◇ **Stoica Gheorghe,** membru al Comitetului Central al P. C. R.-ului, nu este român, ci evreu-rus, care vorbeşte foarte prost limba română. „Stoica" era, prin 1956, Secretarul Prezidiului Marei Adunări Naţionale, nici mai mult nici mai puţin, înlocuindu-l apoi pe Jack Loevinsohn la conducerea Direcţiei Treburilor Consiliului de Miniştri. Direcţia aceasta a fost acum transformată în Comitetul de Stat pentru Îndrumarea şi Controlul Organelor Locale ale Administraţiei de Stat. Preşedinte al acestui nou comitet de stat a fost numit Cornel Fulger, cunoscut activist, în vârstă de 40 până la 45 de ani, fost până acum prim-secretar de partid pe toată Oltenia, unul din apropiaţii lui Ceauşescu. După câte ştim noi, nici Cornel Fulger nu prea este român.

◆ **Socotitori de potârnichi şi de iepuri.** – Organele specializate în numărătoarea vânatului, au publicat un comunicat din care rezultă că pe teritoriul ţării există la ora actuală următoarele sălbătăciuni: 1 milion de iepuri, 176 000 cerbi, căprioare şi capre negre, 18 000 mistreţi, 3800 urşi, 270 000 potârnichi, fazani şi cocoşi de munte, 22 000 ierunci, 93 000 jderi (de rasă superioară) şi 800 râşi. Credem că cifra urşilor este cam umflată, pe semne pentru a stimula turismul vânătoresc. Vânătorii occidentali lasă bani grei! Pentru a putea împuşca un cerb, un cetăţean german a cheltuit 4000 dolari. În schimb, numărul iepurilor este relativ mic, consecinţă desigur a colectivizării, a dispariţiei haturilor, tufişurilor care despărţeau proprietăţile şi a altor ascunzişuri... Cum de făcură însă de numărară iepurii, iepurii şi potârnichiile?...

◇ **Motonava „Transilvania",** construită în 1938 în şantierele „Burmeister & Wain" din Kopenhaga, se află din nou în aceleaşi şantiere, pentru reparaţii generale. În legătură cu aceasta, cotidianul danez „Politiken", din 13 ianuarie 1966, scrie următoarele: „Construită împreună ca vasul geamăn „Basarabia" pentru Serviciul Maritim Român, „Transilvania" era cunoscută în toate mările lumii ca motonava cea mai rapidă, cu o viteză de peste 25 noduri. Între timp „Basarabia" (motonava) **a trecut la Soviete,** dar „Transilvania şi-a continuat croazierele, mai ales în Marea Neagră, sub pavilionul românesc. Au trecut 28 de ani de când „Transilvania" a ieşit din şantiere şi acum a venit la revizie generală care va costa 6,2 milioane de coroane – adică atât cât a costat construcţia în 1938. Dar azi un vas de tonajul „Transilvaniei" (brutto 6672 tone) ar costa în jurul a 50 milioane de coroane. „Transilvania" este echipată cu două motoare principale cu 24 de cilindre, având împreună o forţă de 14 400 cai putere. Posedă locuri pentru 410 pasageri."

◆ **Comandant al Miliţiei Capitalei** este „generalul" **Filip.** Originar din Moldova, Filip a intrat în acest corp de pază a regimului prin 1948, şi a funcţionat la Suceava, în grad de căpitan. Căsătorindu-se cu sora soţiei lui Bodnăraş, a fost imediat adus la Bucureşti, aceasta în 1950, avansat Lt. Colonel şi instalat în post de director, însărcinat cu problema circulaţiei pe întreaga ţară. General-maior în 1954, Filip este numit comandant al Miliţiei Capitalei, post pe care-l deţine până în ziua de astăzi. În această calitate, Filip a ordonat sau a aprobat un nesfârşit şir de acte de teroare, de torturi şi de crime. Departe de a fi inteligent, Filip este un individ perfid, ipocrit şi cu apucături de brută. A terminat liceul şi facultatea după ce fusese avansat la gradul de general, în cursuri serale şi „pe puncte". La Bucureşti, Filip a organizat o vastă reţea de informatori, recrutaţi în cea mai bună parte din rândurile „foştilor". Unii din aceşti informatori, după ce sunt folosiţi sunt lichidaţi, din ordinul lui Filip, aşa cum s'a întâmplat cu bijutierul **Garabetzian.** Informator al Miliţiei, Garabetzian a vândut sute, dacă nu chiar mii de oameni care deţineau aur, pietre preţioase, devize străine, sau care aveau asemenea devize depozitate în bănci occidentale. Operaţia fiind terminată, Filip i-a înscenat lui Garabetzian un proces. Acesta a început însă să vorbească şi să divulge o serie de „vârfuri" şi de neamuri ale acestora cărora el le procurase pietre preţioase de mare valoare şi devize. Garabetzian a fost atunci imediat pus în libertate, dosarul procesului luând calea crematoriului construit pentru asemenea scopuri. Crezând că a scăpat definitiv, Garabetzian şi-a reluat ocupaţiile şi plimbările în automobil. La două săptămâni numai după eliberare, cadavrul lui Garabetzian zăcea pe caldarâmul Şoselei Kisseleff. Versiunea oficială: accident de automobil! Pentru deosebitele sale merite, „generalul" Filip mai este şi deputat în Marea Adunare Naţională.

◇ **Actualul director al I. C. A. S.ului** (Salubritatea Capitalei) nu este altul decât fostul colonel de securitate Dulgheru, pe adevăratul său nume Dulberger, fost pe vremuri „funcţionar comercial" la Chişinău. Numit în 1949 în fruntea direcţiei a opta (anchete) din D. G. S. S., Dulgheru-Dulberger a fost unul dintre cei mai apropiaţi colaboratori ai lui Teoharie-Georgescu, pe vremea când acesta conducea Ministerul Afacerilor Interne. La direcţia a opta-anchete, **Dulgheru a introdus metoda „supliciilor chinezeşti,** la aplicarea cărora participa personal. Toţi cei care au fost judecaţi şi condamnaţi la moarte, în perioada 1949–1953, au fost schingiuiţi de Dulgheru sau de zbirii acestuia. Pentru asemenea merite, călăul acesta a fost avansat chiar general, dar n'a purtat uniforma de general decât foarte puţin timp, redevenind iarăşi colonel. Retrogradarea a survenit din pricină că Dulgheru, în goana lui nebună după duşmanii regimului, a arestat şi a expulzat în Ungaria o „artistă" care, ca multe alte artiste şi baletiste, era amanta lui Petru Groza, campion cunoscut în asemenea competiţiuni. După retrogradare, Dulgheru a mai avut timp să introducă şi faimoasa **reeducare,** la baza căreia au stat tot bătăile şi torturile. După dărâmarea lui Teoharie Georgescu, a fost şi el arestat, dar n'a stat în închisoare decât 2 ani. În 1957 a reapărut. De atunci, Dulgheru conduce serviciile I. C. A. S. din Capitală.

◆ **Un ofiţer sovietic,** evreu din Podolia, **Nikorski,** după alţii **Nikolski,** a fost principal organizator al aparatului poliţienesc reperist şi a condus **Direcţia Operativă** din M. A. I., adică întreaga reţea de opresiune îndreptată împotriva neamului românesc. Unul din corespondenţii noştri, care a fost interogat în 1951 în prezenţa acestui Nikorski, ni-l descrie ca pe un om de statură mijlocie, cu părul cărunt şi tăiat scurt, cu mustăţi mari şi cu sprâncene stufoase şi mereu încruntate. Până şi ofiţerii de securitate erau de părere că om mai crud ca Nikorski nu poate să existe. Româneşte vorbea prost de tot şi cu pronunţat accent slav. Influenţa lui era atât de mare, încât îşi impusese nevasta în postul de şef de cabinet al lui Gheorghiu-Dej, faimoasa Wanda Nikorski. Împreună cu Nikonov, „generalul" Nikorski conducea şi întregul aparat de contra-informaţii, atât pe plan intern cât şi pe plan extern. În 1962, Nikorski a fost scos la pensie din cadrele M. A. I. şi numit director la Poşta Centrală din Bucureşti.

◇ **Generalul Nicolau,** pe adevăratul său nume Nikonov, fusese înainte de 23 august 1944 spion sovietic, descoperit ca atare şi trimis în faţa curţii marţiale. Dacă nu intervenea „eliberarea de jugul fascist", Nikonov ar fi fost împuşcat, aceasta pe bună dreptate şi conform convenţiilor internaţionale. Stăpânirea cea nouă a făcut însă din el un general, cu multiple atribuţii, mare şi tare în Marele Stat Major şi având în mână toate firele serviciilor de informaţii şi contra-informaţii. În ultimul timp, Nikonov a dispărat fără urmă.

◆ **Până în 1963, alt ofiţer sovietic** a purtat uniforma de general al trupelor M. A. I. Este vorba de Ilie Pintilie, care nu este nici un fel de rubedenie cu celălalt Ilie Pintilie, despre care este vorba în broşurile de propagandă ale regimului. „Generalul" Pintilie este muscal sadea, cunoscut de toată lumea sub numele de „Pantuşa" şi căsătorit cu Ana Toma-Marcovici, fostă secretară, pentru treburi casnice, la Ana Pauker, până în ultima vreme „ministru-adjunct" la Ministerul Comerţului Exterior. O bestie şi acest Pantuşa! Deşi nu are decât 50 de ani, Pantuşa a fost scos la pensie de vreo 2 ani, dar trăeşte şi acum la Bucureşti, în belşug şi desfătare.

◇ **Bucikov,** alt rus, era pe vremea lui Gheorghiu-Dej şeful secţiei de securitate din Comitetul Central al partidului, cu alte cuvinte omul de încredere al Rusilor care exercita un control direct asupra întregului aparat de opresiune. Mic de statură, tuciuriu la faţă, Bucikov era de un extraordinar sadism. Plăcerea lui cea mai mare era să gonească nebuneşte cu maşina pe străzi şi să calce pietonii. A făcut treaba asta şi cu un biet miliţian, în post în faţa clădirei unde se află instalat Comitetul Central al oraşului Bucureşti. Bucikov a trecut cu maşina peste miliţian, rupându-i picioarele. Din 1960 nu s'a mai auzit nimic despre Bucikov.

◆ **Două vase mineraliere,** fiecare din ele a câte 25.000 tone, au fost lansate la apă: „Reşiţa" şi „Hunedoara". În timp ce „Reşiţa" se află în cursă, „Hunedoara" va intra în serviciu la începutul lui aprilie 1966. Este pentru prima dată când vase de tonaj atât de mare navighează sub pavilion românesc.

◇ **Lector de limba română,** la Londra, a fost numit Ion Preda, fost agitator comunist la Facultatea de Litere a Universităţii din Bucureşti. În 1950, acest Ion Preda a dus o aprigă campanie împotriva Bibliotecii Britanice, despre care spunea în toate întrunirile că este „centru de spionaj". Ca urmare, biblioteca cu pricina a fost închisă. Pentru a fi numit la Londra, mai calificat decât Preda nimeni nu putea fi.

◆ **La Craiova,** în apropiere de rampa militară şi la Est de şoseaua ce duce la Coşoveni-Leul-Caracal, blocurile de locuinţe recent construite sunt ocupate în bună parte de familiile militarilor aparţinând unităţilor din Divizia 96.

◇ **Neurologia românească în declin.** – Profesorul Gheorghe Marinescu, savant de renume mondial, reuşise să pună bazele unei şcoli româneşti de neurologie. Mulţi din elevii lui Marinescu se impuseseră şi ei, prin cercetări şi lucrări serioase, bucurându-se în străinătate de mare prestigiu. Profesorul Marinescu n'a fost militant naţionalist, aşa cum a fost colegul şi prietenul său Nicolae C. Paulescu, strălucitoare figură a Medicinei, dar a stat şi el cu sufletul şi cu fapta alături de mişcarea de apărare a neamului românesc, înconjurându-se cu deosebire de elemente tinere care se integraseră în această mişcare. Din această pricină, stăpânirea comunistă a căutat să lichideze cu desăvârşirea moştenirea pe care o lăsase Profesorul Marinescu ştiinţelor medicale şi ţarii. Neurologii, provenind din „altă tabără", care ocupă astăzi posturile de vârf în acest domeniu, s'au manifestat în aşa fel încât nimeni nu mai vorbeşte de o şcoală românească a Neurolgiei. Principalii responsabili sunt fireşte „academicieni" şi se numesc Kraindler, Sager şi Fason.

◆ **Stelian Niţulescu,** fostul comisar regal trecut la comunişti încă din 1930/31 este garat pe linia moartă. Scos de multă vreme din Comitetul Central, Stelian Niţulescu a fost acum „reales" preşedinte al comitetului executiv al Asociaţiei Juriştilor.

◇ **Schimbări în posturile de conducere.** – Preşedintele Sfatului Popular al Raionului Tudor Vladimirscu din Capitală, un oarecare Axente, tâmplar de meserie, a fost trimis la o cooperativă de tâmplărie. Succesorul lui Axente, fostul ofiţer de miliţie Culiţă, n'a stat nici el mult la primărie. A fost înlocuit cu un oarecare Becker Paraschiv, fost secretar la raionul de partid „16 februarie". Fostul director general Georghe Stan (Ministerul Industriei Uşoare) este acum simplu maestru la o întreprindere din Bucureşti. La combinatul de cauciuc de la Jilava era director Constantinescu Eustaţiu, absolvent al

(urmare în pag. 5)

†

NICOLAE DIANU

fost ministru plenipotențiar, maior în rezervă în Regimentul 4 Roșiori, fost ofițer de legătură al Brigăzii a 8-a Cavalerie în bătălia dela Marea de Azov (30 septembrie – 15 octombrie 1941),

decorat cu numeroase ordine de război,

s'a stins din viață în ziua de 9 ianuarie 1966 la Paris.

Rugați-vă pentru odihna sufletului său.

(urmare din pag. 4)

unei școli sovietice de 3 ani, om spurcat la vorbă și având o purtare mizerabilă față de personal. A fost înlocuit cu inginerul Chelărescu. Constantinescu Eustațiu este acum funcționar la biroul de producție al întreprinderii „Dâmbovița".

◆ **La liceul din Videle,** regiunea București, s'au descoperit mari neregularități, elevii fiind admiși în clasa a 9-a pe bază de plocoane. În afacerea aceasta au fost cointeresate și persoanele din conducerea locală a Partidului, precum și mai mulți directori de școli. Ca urmare, au fost îndepărtați din funcțiune: **vicepreședintele comitetului executiv al raionului Videle,** directorul școlii din Cartojani, directorul școlii Nr. 5 din orașul Alexandria ,directorul adjunct al liceului din Videle, directorul școlii din Purani și inspectorul școlar al raionului Videle.

◇ **Victor Cheresteșiu,** profesor la Universitatea „Babeș-Bolyai" și fost ministru reperist la Helsinki, are nume de împrumut. Nu știm cum îl chema înainte, dar știm că are o nepoată care, în 1950 ,era mare activistă UTM la Facultatea de Litere din București. Aceasta se numește și astăzi Juditha Kahane.

◆ **Procese în perspectivă.** La București se vorbește că Mișu „Florescu" și Mișu „Petri" ar fi luat sperțuri substanțiale de la o serie de firme italiene, pe vremea când primul conducea Ministerul Petrolului și celălat Ministerul Comerțului Exterior. Florescu, pe adevăratul său nume, Herșcovici, fiul unui fost bancher din Bacău, ar fi luat și un comision de 30% dela firma franceză care a construit combinatul de aluminiu dela Slatina.

◇ **R. S. R. vrea să cumpere petrol din Africa.** – La începutul lui februarie 1966, un ziar din Beirut a publicat știrea (de necrezut) că emisari ai guvernului din București trateaza cu guvernul din Gabon livrarea de uliaj petrolifer **în schimbul petrolului brut.** Cum se poate una ca asta? România, țară producătoare de petrol, a ajuns să cumpere petrol din Africa. Asemenea știre este greu de crezut. Care este realitatea?

Din 1946 și până în 1955, producția de petrol a României a crescut dela 4,64 milioane tone la 10,5 milioane tone. După 1955 însă, sporul anual al producției de petrol abia a depășit 100.000 tone. Aceasta după ce au început să fie exploatate noile terenuri din regiunea Argeș și din Oltenia. Intre timp, producția din regiunea Ploești a scăzut permanent, ea fiind staționară la Târgoviște și la Moinești. Planificatorii s'au înșelat în calcule, ei prevăzând pentru perioada 1956–1960 o producție de 13,5 milioane tone. In realitate, la sfârșitul anului 1960 producția nu a fost decât de 11,5 milioane. Pentru perioada 1961–1965 fuseseră inițial planificate 19 milioane tone anual, ori la sfârșitul anului 1965, după datele oficiale reseriste, producția anuală de petrol a fost de 12.571.000 tone, deci cu mult inferioară prea optimistelor prevederi. Știm că se fac eforturi extraordinare pentru sporirea producției și că în unele locuri se caută petrol la foarte mari adâncimi, ajungându-se cu forajele până la 6000 metri. Din toate acestea și din faptul că R.S.R. vrea să mai cumpere încă petrol brut se pot trage următoarele concluzii: 1. Industria petrochimică luând o mare dezvoltare, petrolul propriu nu poate s'o îndestuleze. 2. Capacitatea rafinăriilor românești este mai mare decât producția de petrol (**NN.** Nu prea ne vine să credem) și 3. Cumpărăturile africane de petrol sunt pentru un al treilea destinatar. In orice caz, chestiunea este foarte interesantă.

Iată două exemplare din noua serie de vignete filatelice emise de Comitetul „România Liberă" din Spania. In interesul cauzei, prietenii noștri sunt îndemnați să răspândească cât mai mult aceste vignete. Ele pot fi procurate la următoarea adresă:

Trajano Popesco
Calle Villanueva 43, MADRID 1
(Spania)

Dela agitație la acțiune (IV)

(urmare din pag. 1)

românesc, oamenilor modești, care au cetit poate mai puțin, dar cărora bunul lor simț, neatrofiat, le permite să înțeleagă mult și în special imposibilitatea evoluției sistemului comunist.

Baza ideologică

Sursele de inspirație ale marxismului sunt patru: materialismul lui Feuerbach, socialismul utopic francez, economia clasică engleză și dialectica hegeliană.

Punctele cardinale care ne vor permite să ne orientăm în labirinturile gândirii marxiste sunt două: 1) Filosofia marxistă, elaborată de Engels (în conformitate cu liniile directoare trasate de Marx), care pornește dela o concepție materialistă a lumii: prioritatea materiei asupra spiritului; și 2) Dialectica.

Dialectica marxistă este o metodă de investigație care se bazează pe patru legi fundamentale:

1. Legea autodinamismului sau a mișcării.

In natură, nimic nu e stabil, static, perfect, definitiv; materia e în permanentă mișcare și această mișcare constitue legea unui progres neîntrerupt. Orice lucru se schimbă sub influența unor forțe interne. Exemple: apa care curge, frunza care cade, viața care trece.

2. Legea acțiunii reciproce sau a interdependenței fenomenelor.

Nu există raport de cauză la efect, ci simplu raport de interdependență. Un fenomen nu poate influența alt fenomen, fără să fie, la rândul lui, influențat. Tot ce există influențează asupra a tot ce există. Exemple: Ploile influențează creșterea pădurilor, pădurile regularitatea și repartiția ploilor; apa râurilor care roade stânca, își schimbă în acelaș timp viteza și direcția cursului; etc.

3. Legea contradicțiilor interne.

Orice lucru care există poartă în el o contradicție. In orice lucru, teza e neîntrerupt contrazisă de o antiteză. Rezultatul luptei e, la un moment dat, apariția unei stări superioare primei teze: sinteza. Exemple: existența celulelor moarte într'un organism viu, polii de sens contrar ai unui magnet; etc.

4. Legea saltului calitativ brusc.

In natură, schimbarea nu se face încet, pe nesimțite; lupta contradicțiilor interne provoacă acumulari cantitative, care, la un moment dat, conduc la o ruptură violentă a echilibrului într'un punct nodal: saltul calitativ brusc. Dar procesul nu se închee cu această schimbare calitativă. Mișcarea continuă; la nouа treză opunându-se o nouă antiteză. Exemplu: Acumularea căldurii necesare pentru ca apa, la un moment precis, să înceapă să fiarbă. Transformarea apei în vapori, saltul calitativ brusc, se întâmplă atunci când, datorită acumulărilor cantitative de căldură, temperatura ei a ajuns la 100° C.

Din această succintă prezentare, se vede limpede cât de aproximativă e valoarea legilor dialecticii marxiste. Pentru ca cititorul să poată însă admira coerența unui sistem, care fascinează, ulueșe și zăpăcește atâția intelectuali, critica nu vom face-o acum.

Materialismus dialectic

Aplicarea legilor dialecticii la fenomenele naturale constitue materialismul dialectic.

Concluziile materialismului dialectic, care formează fundamentul ideologiei comuniste, sunt în esență următoarele:

In univers, nu există nimic în afară de materie. Nimic supranatural, transcedental, metafizic, divin. Spiritul nu e decât materie ajunsă la un stadiu superior de organizare: materie hiperorganizată.

Nu există cauză exterioară materiei; materia poartă în ea motorul propriei mișcări și transformări.

Nu e vorba de o mișcare circulară, de repetiție, ci de o mișcare în spirală, ascendentă.

Sub impulsul dinamismului interior, materia se găsește în continuă transformare, organizare și progres: dela simplu la compus și dela inferior la superior. „Un lucru e și nu e", fiindcă orice lucru e în stare de devenire.

Nu există fenomene incognoscibile, există doar fenomene necunoscute.

Materialismul istoric

Transpunerea concluziilor materialismului dialectic de pe plan material pe plan social conduce la materialismul istoric. Avem, astfel, și o explicație materialistă a istoriei societății omenești.

La început n'a fost Cuvântul, ci o nebuloasă care se învârtea de capul ei, nebună, rătăcind prin spațiu. La un moment dat, după o serie îndelungată de salturi calitative bruște, atunci când toate condițiile necesare fură întrunite, MATERIA S'A APUCAT SĂ GÂNDEASCĂ. Această gândire, implicată în capacitatea pe care o are materia, ajunsă la un anumit stadiu de organizare, de a reflecta mediul înconjurător (cristalele, de exemplu), nu era – după Engels – decât o formă rudimentară de gândire. Va trebui să așteptăm noi salturi calitative și noi sinteze, pentru ca într'o bună zi un primat să ajungă la forma organizată, deductivă, a gândirii: inteligența; și alte salturi și alte repartiții, pentru ca să avem societatea primitivă.

După materialiști, în afară de experiență, societatea primitivă era asemănătoare societății noastre. Nu-i lipsea decât posibilitatea înțelegerii fenomenelor: cunoașterea, știința.

Intr'un mediu ambiant ostil, copleșită de forța oarbă deslănțuită în fenomene pe care nu le înțelegea – tunete, trăznete, fulgere, cutremure de pământ, erupții vulcanice, animale uriașe, reptile veninoase, etc. –, omul primitiv a încercat o senzație colectivă, combinată cu nevoea acțiunii (punerea la adăpost, de exemplu), i-a fost frică. Această frică, această „reflectare fantastică a realității", cum spune Feuerbach, pe care omul primitiv, ne putând-o analiza, n'a putut-o înțelege, el a identificat-o cu o realitate supranaturală, dându-i un nume: Dumnezeu. Acest Dumnezeu fu utilizat de anumite spirite mai evoluate, care, opunând dreptul divin dreptului oamenilor, supuseră și aserviră astfel restul umanității. Incepe, așadar, exploatarea omului de către om.

FRICĂ-DUMNEZEU-EXPLOATARE, iată canalul prin care materialiștii introduc în societatea omenească ceea ce ei consideră valabil pentru materie: legea contradicțiilor interne.

Lupta de clasă

Aplicând legile dialecticii la societate, Marx ajunge deci să formuleze teoria luptei de clasă, factor-motor al Istoriei.

In sânul oricărei orânduiri sociale – spune Karl Marx – două forțe contradictorii se găsesc în continuă luptă; de o parte, clasa exploatatorilor, reacționară, deoarece, având tot interesul să conserveze o situație care îi garantează privilegiile, ea se opune cu înverșunare progresului; de altă parte, clasa celor deposedați și exploatați, care, luptând pentru abolirea privilegiilor și o viață mai bună, luptă pentru justiție socială și progres.

Orice orânduire socială poartă în sânul ei germenul propriei distrugeri; modul de producție. Sub influența mijloacelor de producție, influențate la rândul lor de invenții, descoperiri și, în primul rând, de perfecționarea uneltelor, modul de producție se transformă necontenit, în timp ce sistemul politic, datorită inerției clasei dominante, rămâne în urmă, neschimbat. El constitue astfel, frâna progresului social.

Lupta de clasă se intesifică și îndârjește pe măsură ce crește decalajul dintre sistemul politic și modul de producție. La un moment dat, sistemul politic nu mai corespunde deloc modului de producție. Ruptura cămășii de forță care împiedică creșterea modului de producție, este atunci inevitabilă. E momentul dialectic, saltul calitativ brusc în care se operează lichidarea violentă, revoluționară, sângeroasă, a orânduirii sociale respective și înlocuirea ei cu o orânduire socială nouă.

Orânduirea nouă fiind o treaptă superioară în raport cu cea veche, Marx ajunge la concluzia că, treaptă cu treaptă, istoria urcă ineluctabil către o formă perfectă de societate, societatea fără clase.

Necesitatea intensificării luptei de clasă pentru grăbirea revoluției mondiale

Consecvenți cu teoria marxistă, comuniștii nu urmăresc atenuarea luptei prin rezolvarea progresivă a problemelor sociale, ci agravarea lor, creearea și adâncirea prăpastiei între clasele sociale: „ascuțirea contradicțiilor interne". Ei resping orice idee de înțelegere și frăție intre oameni. In concepția marxistă, dragostea creștină n'ar avea alt rol decât să moleșească și să adoarmă clasele exploatate: „Religia e opiumul poporului". Iubirea aproapelui e înlocuită cu ura sfântă față de dușmanul de clasă, care, accentuând și îndârjind lupta între clasele sociale, grăbește saltul calitativ brusc: dictatura mondială a proletariatului.

Obstacole care se opun instaurării societății fără clase

In calea societății fără clase se ridică însă, după marxiști, o serie de obstacole serioase, care trebue înlăturate.

Primul obstacol, sursă a tuturor nenorocirilor, acoperiș moral profiturilor ilicite ale claselor dominante, paratrăsnet contra mâniei claselor exploatate, il constitue sentimentul religios. La origina lui s'ar găsi, așa cum am văzut, teama, frica resimțită de omul primitiv în fața unor fenomene naturale neînțelese. Dăinuirea lui s'ar datora ignoranței, obscurantismului în care e ținută clasa celor exploatați.

Marxiștii nu pot concepe sentimentul religios ca o necesitate naturală de prelungire a înțelegerii, dincolo de limitele înguste ale rațiunii, pe cale de credință iubire și revelație; și, fără să-și dea seama, nu reușesc decât să-l vulgarizeze, coborând, pentru uzul naivilor, paradisul pe pământ. Ce spun ei? In momentul în care, datorită desvoltării științelor exacte și progresului tehnic, nelimitat în societatea fără clase, se va ajunge să se cunoască toate fenomenele naturii, altarele vor dispărea depe scoarța terestră, iar omul a-tot-știutor și a-tot-puternic va trece din domeniul necesității în domeniul libertății, devenind astfel stăpânul Universului.

Această fantastică viziune a lumii, pe care marxiștii o opun religiei, conduce la ateism sau panteism, dar face din militantul comunist un om care așteaptă, un om care crede. Încordat către extirparea sentimentului religios, comunismul devine religie.

Al doilea obstacol e morala. Nu există, potrivit teoriei marxiste, principii morale universal valabile. Adevărul e în funcție de imprejurări; el variază în timp și spațiu, după interesele claselor sociale. Intr'o societate bazată pe exploatarea omului de către om, morala oficială e morala impusă de clasa dominantă. Adresându-se, într'un discurs, tineretului comunist, Lenin declară: „Morala noastră e subordonată în întregime intereselor luptei clasei proletariatului. Etica noastră decurge din necesitățile luptei clasei proletariatului... Datoria noastră e de a-i subordona toate interesele. Noi îi subordonăm morala noastră comunistă. Noi spunem: e moral ceea ce contribue la distrugerea vechii societăți de exploatatori."

Iată dece palinodiile comuniste nu-i pot face să surădă decât pe naivi și pe ignoranți. In optica marxistă, militantul comunist care afirmă azi contrariul de ce-a susținut ieri, pentru ca mâine să revină din nou. nu minte, el spune adevărul: adevărul comunist însă.

Al treilea obstacol e proprietatea particulară. La origina ei, Marx nu vede decât forța, jaful și furtul: exploatarea omului de către om. Proprietatea particulară și exploatarea omului de către om sunt, după Marx, indisolubil legate. Îngrămădire superfluă de bunuri, proprietatea particulară generează și agravează exploatarea omului de către om. Ea trebue, ca atare, lichidată.

Al patrulea obstacol important e familia. Ea e condamnată de marxiști, atât pentru motivul că favorizează exploatarea membrilor familiei de către șeful ei, cât și pentru faptul că, prin intermediul legăturilor familiale și al dreptului de moștenire, generează, garantează și perpetuiază proprietatea particulară.

Data viitoare vom vedea cum întrevede Marx trecerea dela orânduirea capitalistă la orânduirea comunistă.

Căpitan C. STOICĂNESCU

Paris – 1 martie 1966.

PENTRU ABONAȚII DIN FRANȚA

Orice sume de bani destinate ziarului rugăm a se trimite la noul nostru cont cecpostal, anume:

C. C. P. — PARIS — 11.149.47
M. STOICANESCO Constantin
10, rue Edm. Guillout
Paris 15-e

cu mențiunea: **pour l'Etendard**

COMEMORAREA ZILEI UNIRII PRINCIPATELOR ÎN GERMANIA

◆ **München.** – Duminică 23 ianuarie 1966, ora 10.30, în Biserica Sf. Nicolae, din inițiativa Misiunii Române Unite și a Asociației Românilor din Germania de Sud, s'a oficiat un Te Deum în amintirea zilei de 24 ianuarie 1859, Ziua Unirii Principatelor Române. La sfârșitul slujbei religioase, Monseniorul Vasile Zăpârțan a rostit o cuvântare, scoțând în evidență personalitatea lui Alexandru Ioan Cuza, ultimul Domnitor român și a acelora care, alături de Cuza, au fost ctitorii României moderne.

In după amiaza aceleiași zile, Acțiunea Socială Creștină Română a organizat o reuniune festivă în Sala Gobelinurilor a Hotelului „Bayerischer Hof". In cadrul acestei manifestații, d. General Ion Gheorghe, președintele A. S. C. R., a salutat oaspeții și a ținut o cuvântare festivă, d. Vasile Dumitrescu ținând o conferință despre „Înfățișarea României de mâine". In frumoase costume naționale, Corul Român din München, cor condus de Mons. Vasile Zăpârțan, a cântat Hora Unirii și două bucăți de muzică populară românească. Și de data aceasta membrii acestui cor au fost foarte aplaudați.

Asociația Românilor din Germania de Sud a comemorat Unirea Principatelor printr'o manifestație care a avut loc duminică 30 ianuarie 1966, ora 17, în Sala de Conferințe II a Muzeului German din München și în cadrul căreia a vorbit despre însemnătatea evenimentului d. Dr. Gheorghe Tase, președintele Asociației Românilor din Germania de Sud. După aceasta, a conferențiat d. Tibor Lichtfuss (Innsbruck) despre „Frescele bisericilor românești din Moldova", prezentând o serie de admirabile diapozitive (în culori), cele mai reușite fiind cele luate la mânăstirile Voronet și Sucevița.

◇ **Düsseldorf.** – Aci, comemorarea Unirii Principatelor a fost organizată, în ziua de 30 ianuarie 1966, de Biserica Ortodoxă Română din Germania, de Asociația Românilor din Nord-Vestul Germaniei și de Acțiunea Creștină Socială Română. Te Deum-ul comemorativ a fost oficiat de Părintele-Mitrofor Emilian Vasiloschi, acesta fiind asistat de Părintele Dumitru Popa și de alți preoți ortodocși de alte naționalități. Răspunsurile liturgice au fost date de un cor românesc din Freiburg. După slujba religioasă, asistența a participat la o agapă comună care a avut loc în sala festivă a Căminului Comunității Ortodoxe din Düsseldorf-Wersten. In cadrul acestei agape, au luat cuvântul: Părintele-Mitrofor Emilian Vasiloschi, d. Gheorghe Acrivu, președintele Asociației Românilor din Nord-Vestul Germaniei și d. General Ion Gheorghe, președintele Acțiunei Creștine Sociale Române.

Herausgeber und für den Inhalt verantwortlich: Dr. I. V. Emilian, Fürstenfeldbruck, Jägerstr. 17.
Druck: Dr. Peter Belej, München 13.

PRENDRE L'INITIATIVE

Quiconque, pour comprendere les véritables causes de la guerre au Vietnam, ne se laisse pas berner par une propagande faussement pacifiste, découvre vite qu'à l'origine du conflit se trouve la volonté tenace du communisme international de contrôler la plaque tournante que constitue l'ex-Indochine française et qui commande tout le sud-est asiatique.

A-t-il une chance d'y parvenir? Par les armes, contre les Américains, absolument aucune. Et les communistes le savent. Le tintamarre de la propagande pour la paix au Vietnam, n'est qu'une habile tentative pour détourner la difficulté. C'est entendu. En utilisant les plus perfectionnées lunettes déformantes, la presse cryptocommuniste devrait convaincre l'opinion publique mondiale que seuls responsables des misères et souffrances actuelles du Peuple Vietnamien, trouble-fête de la «coexistence pacifique», qui font peser sur l'Humanité la menace d'une guerre atomique, sont les impérialistes américains. C'est de la bonne guerre psychologique.

Le Commandement communiste espère atteindre ainsi son objectif en deux phases, en combinant l'action militaire, insufisante contre un adversaire de la taille des Etats-Unis, avec l'action politique, que les moyens et méthodes de conditionnement psychologique, dont les communistes sont passés maîtres, rendent beaucoup plus payante.

Dans une première phase, toutes les courrois de transmission du communisme international tendues à l'extrême et utilisées à plein rendement, il escompte dresser contre les Américains l'opinion publique mondiale, détacher d'eux le plus grand nombre d'alliés, user moralement et diviser inteérieurement le Peuple Américain, afin de priver son gouvernement, décidé à s'opposer à l'agression communiste, du soutien, indispensable dans les moments difficiles, d'un front intérieur monolithe, à toute epreuve; et briser ainsi, par la double pression de l'opinion interne et internationale, le cercle de fer que les Etats-Unis et leurs alliés forment autour du monde communiste et qui paralyse ses plans de domination mondiale. Mais, en hommes politiques réalistes, les communistes savent trés bien que le Peuple Américain n'accepterait jamais un abandon pur et simple du Vietnam et qui resemblerait trop à une capitulation. Il faudra donc aider Washington à sauver la face.

C'est la planification du travail pour la deuxiéme phase qui assurera la reussite de la première.

Dans cette deuxième phase, l'objectif officiel du communisme sera l'unification du Vietnam par des élections libres, conformément aux accords de Genève. Paroles magiques, auxquelles les belles consciences démocratiques ne souraient resister. Et ce n'est pas tout. Dans le meilleur ésprit démocratique, les communistes demanderont, ils le demandent, que certaines mesures préliminaires soient prises: reconnaissance du Vietcong comme interlocuteur valable, évacuation des troupes américaines, constitution d'un gouvernement provisoire avec – bien entendu – participation communiste, chargé de l'application des accords de Genève.

Quel serait le resultat des élections après le départ des troupes américaines, en présence des emissaires vietcong et la population de nouveau sous le coup des expéditions punitives, dans un climat moral que l'on peut imaginer, il n'est pas nécessaire d'être prophet pour le deviner.

Vu sous cet angle, le danger de voir tout le sud-est asiatique sous contrôle communiste prend des contours précis. Pour s'assurer le soutien de l'opinion publique mondiale, le communisme aligne une série d'idées majeures, dont la fausseté frappe tout individu qui se donne la peine de comprendre, mais auxquelles font écho, sincèrement ou hypocritement, par conviction ou par intérêt, force nombre d'hommes juissant d'une grande réputation et des moins soupçonnés de sympathie pour le communisme.

Ainsi, à l'origine de la guerre au Vietnam se trouverait; d'un part, le refus du Gouvernement de Saigon de permettre, sur son territoire, des élections libres, d'autre part, l'intervention des troupes américaines; l'un et l'autre en contradiction avec les accords de Genève.

L'intervention américaine, plongeant le Peuple Vietnamien dans une guerre aussi dévastatrice qu'atroce, n'a eu d'autre resultat – disent les fins observateurs – que de jeter la quasi-totalité de la population sud-vietnamienne dans les bras du Vietcong, qui prend de plus en plus figure de seul défenseur de la souveraineté et de l'independence nationale.

Mais, paraît-il, cette guerre injuste que les Américains font... au Peuple Vietnamien – l'assimilation se fait vite –, n'est pas seulement cruelle, elle est en plus sans issue, parce qu'il est impossible, clament les beaux esprits, d'entrevoir la fin d'une guerre contre un ennemi insaisissable, s'appuyant sur la population et soutenu par tous les pays communistes.

Reste l'escalade. Elle est d'emblée elimininée comme solution, parce qu'elle ferait courir à l'humanité le risque d'une conflagration mondiale, d'où l'emploi du terrifiant armement atomique ne serait à exclure.

Il n'est, à en croire ces bons oracles, qu'une seule solution raisonnable pour mettre fin à la guerre du Vietnam: la négociation. Et cela, sans aucun risque de donner une prime à l'agression communiste; car, la seule manière «d'endiguer le communisme» – pour reprendre une expression chère à M. Bohlen – est d'ordre politique. Elle consiterait dans l'accroissement de l'aide économique aux pays sous-développés, complété par les réformes sociales nécessaires, afin de priver la subversion communiste de ses grands atouts: la faim et la misère.

En dehors de la négociation, il n'y aurait donc pour les Américains que l'alternative malheureuse: guerre d'usure ou conflagration mondiale.

Tout y est: habilité, sophisme, hypocrisie; et aussi tentative psychologique de démoraliser l'adversaire. Le résultat, c'est la transformation d'une campagne soit disant contre la guerre au Vietnam en campagne anti-américaine et forcement procommuniste. A qui attribuer cette reussite? A la pédagogie marxiste-léniniste ou à la stupidité humaine? Ni a l'une ni à l'autre. Aux deux à la fois.

Égal à lui même, le communisme captive par l'enchaînement parfait de sa pensée et de ses actions. Tout est logique, cohérent, evident, dans le communsime; faux ne sont que deux points: le point de départ et le point d'arrivée; – tout le rest est vrai. Ceux qui raisonnent sur les slogans de sa propagande, ne se rendent même pas compte que leur raisonnement est fondé sur le renversement total de l'ordre chronologique des événements. En effet, **ce n'est pas l'intervention américaine qui a declanché la guerre subversive, c'est la guerre subversive qui a rendu necessaire l'intervention américaine.** D'où viennent les instructeurs, les cadres et le matériel de la subversion, sinon du Vietnam du Nord, de la Chine communiste et de la Russie soviétique? et connaît-on l'ampleur de l'extermination systématique – allant jusqu'au maire du village – des cadres de l'administration sud-vietnamienne soupçonnés de ne pas sympatiser avec le communisme? Si les élections n'ont pas pu être tennues, cela ne peut etre imputé qu'au Vietcong, l'outil de l'agression communiste, qui créa et entretient un climat de terreur qui aurait faussé à coup sur le résultat. **La véritable intervention etrangère au Sud-Vietnam est par conséquant l'intervention communiste,** plus ou moins clandestine, bien sûr. Voilà quelle est la realité au point de départ.

Et, de point de vue juridique, de quel côté se trouve à l'heure actuelle l'agresseur? Le Gouvernement américain a décidé l'envoi des troupes au Vietnam à la suite d'une demande faite par le Gouvernement de ce pays, qui ne pouvait plus faire face à la guerre subversive déferlant sur son territoire, guerre fomentée et entretenue par les pays communistes. Quel est le statut juridique des unités nord-vietnamiennes qui combattent aujourd'hui, à découvert, dans le sud?

N'empeche! L'Occident peut avoir pour lui la justice et le droit, pris dans l'alternative «guerre d'usure ou conflagration mondiale», il ne lui reste plus une grande marge de maneuvre. La propagande... «pacifiste» a bon jeu: la disproportion entre les moyens employés et les résultats obtenus est evidente; et tant que les opérations militaires restent limitées au Vietnam, une décision sur le champs de bataille est impossible à obtenir. Même l'anéantissement du Nord-Vietnam, ne résout pas le problème: il restera toujours l'inépuisable réservoir humain de la Chine communiste. Pour que l'escalade soit efficace, elle devrait ne pas s'arrêter, frapper aux sources du mal; car, un éventuel engagement des Etats-Unis contre la Chine communiste, laisserait la Russie soviétique arbitre de la situation.

Hormis la négociation, c'est-à-dire, telle qu'elle est envisagée par les pacifistes, la capitulation ou moins déguisée devant l'agression communiste, il n'y a plus d'issue. C'est au moîns ce que pensent les ésprits qui se laissent porter par le vent de l'histoire. Pour témoigner en faveur de cette thèse, on invoque même des evenements: il y eut l'Indochine et on a vu la suite, il y eut l'Algerie et on connaît les consequences, il y a le Vietnam et l'on ne doute plus du résultat. L'abandon du Vietnam inscrit déjà dans les consciences, il ne reste plus qu'à être inscrit dans l'histoire.

Comme nous allons nous en apercevoir, ce point d'arrivée de la propagande cryptocommuniste est aussi faux que le point de départ. L'abandon du Vietnam n'est pas une solution. L'incendie arrêtée là-bas- serait imédiatement portée ailleurs. Il faut être aveugle comme une taupe, insensible comme charogne et borné comme pavé pour ne voir aucune corrélation entre la fin de la guerre en Corée et le commencement de la guerre en Indochine; et de ne pas comprendre que la guerre d'Algerie a été perdue a Paris, comme la guerre de Vietnam ne peut être perdue qu'à Washington. L'ambaras actuel du monde libre, de l'Amérique en occurence, n'est du qu'au manque d'une conception politique à l'échelle mondiale, capable de mobiliser toutes les forces anti-communistes contre la tyrannie bolchévique. A partir de Yalta, l'Occident, renonçant à défendre et – disons le mot – à imposer les principes qui justifient son existence, le rempart contre l'impérialisme de la Russie soviétique, que les peuples de l'Europe Centrale et Orientale – par leur culture et par leur sang attachés à l'Occident – ont toujours constitué, a été detruit. Sur le plan psychologique et politique, l'abandon de Yalta, mêt le communisme dans l'invraisemblable posture d'être le seul à pouvoir parler au nom des peuples qui luttent pour l'independence nationale. On sait ce que veut dire lutter pour l'indépendence nationale dans la terminologie communiste, c'est lutter contre l'Occident.

La guerre subversive n'est pas un phénomène local, une contingence, **c'est une forme de la révolution mondiale permanente,** que le communisme se propose de poursuivre, sans relache, jusqu'à l'instauration de «la dictature mondiale du prolétariat»; elle est aussi le rançon de la «coexistence pacifique», les quelques instants de traquillité que le monde libre achête au prix d'un suicide à terme.

La propagande cryptocommuniste s'efforce d'enfermer l'Occident dans l'alternative de la mort, nous croyons qu'il est une autre alternative, l'alternative de la vie: ou bien il attaque et detruit simultanement la Chine communiste et la Russie soviétique, **ou bien il dénonce l'ésprit de Yalta et soutient sans reserve la lutte pour la liberté de tous les peuples asservis par le communisme.**

Le choix n'est guère difficile. Sans risquer une conflagration mondiale – les guerre de libération nationale sont tacitement tolérées –, il s'agit de ne plus laisser au communisme le monopôle de la lutte pour la liberté, de pendre l'initiative, **de porter sur le terrain de l'ennemi la flamme d'une véritable guerre de libération nationale.**

Il reste à la disposition du monde libre une arme puissante, une arme que les régimes communistes craignent le plus et qu'ils s'efforce, à l'abri de la soit disant coexistence pacifique, d'anihiler par tous les moyens: **les groupements nationaux de réfugiés politiques des pays asservis par le communisme.**

Nous attendons que l'Occident redécouvre, en fin, ces alliés naturels. **C. S.**

EUROPE ACTION
revue nationaliste européenne
68, rue de Vaugirard
PARIS 6-e

Autour d'une question «lunatique»

M. Louis Armand, de l'Académie Française, a posé dans **Paris-Match** une question que nous ne savons pas comment qualifier tout en restant dans les limites de la politesse: «Pourquoi ne pas envoyer tout de suite un homme, sacrifié, dans la Lune, on gagnerait ainsi quatre ans sur la conquête de l'espace?»

Passons sur la réponse de lord Russel – personnage falot et indispensable à toutes les actions qui désarment moralement l'Occident – et qui ne trouve rien de mieux à dire, en guise d'introduction, que: «chaque jour, des milliers de personnes meurent de faim pour satisfaire l'avidité des hommes riches de l'Ouest». C'est aussi stupide et contraire à la vérité que n'importe quelle page marxiste-léniniste; la démagogie est de surcroît. Donc, si les Hindous – chauds lapins qui ignorent les mesures anti-conceptionnelles – crèvent pendant que les vaches sacrées et les singes dévorent les récoltes... c'est, bien entendu, la faute de l'homme blanc!

Arrêtons-nous à la réponse de M. Mikhaïlov (URSS) « le plus célèbre astronome soviétique. Directeur de l'Observatoire de Poulkovo». Il se déclare contre l'idée tout en soulignant, à mots appuyés, que «c'est un terrible cas de conscience».

De son côté, le camarade Sternfeld «Membre de l'Académie des sciences. Deux fois lauréat des prix internationaux d'astronautique» lance des notes aiguës et pathétiques: «Le monde a-t-il besoin d'un tel sacrifice humain? Ce serait naturellement un acte inhumain, mais aussi de **l'aventurisme** dans une affaire aussi noble que la connaissance d'autres mondes.»

Que c'est beau! On oublie presque que ces voix nous viennent du pays qui a sacrifié des millions de vies humaines pour des aventures plus terre-à-terre; comme la collectivisation des années '30. Pendant la guerre de légitime défense que la Roumanie a menée, vaillament, contre son cupide voisin, nous avons fait de nombreux prisonniers dès le premier jour des hostilités. Ce qui frappait les combattants roumains était le mépris total de la vie humaine du côté soviétique. Souvent on essayait de comprendre pourquoi on avait attaqué dans tel endroit du front où le résultat ne pouvait être qu'une terrible saignée. La réponse était invariable: **U nas mnogo čelovek. Prjamo, prjamo!** «Chez nous il y a beaucoup d'hommes. Il faut aller tout droit!» Le véritable code moral russe est condensé dans cet aveu d'un soldat inconnu et non dans les péroraisons ronflantes des Sternfeld et Co. Ce qui n'empêche pas M. Louis Armand – qui est aussi ancien président de la SNCF – de s'élever du rail aux galaxies: «Saluons: ce respect de la vie marque un progrès réel par rapport aux siècles écoulés. Le César romain qui baissait le pouce pour faire tuer un gladiateur **a disparu à jamais** dans la poussière de l'Histoire. Nous ne le retrouverons pas derrière le pupitre de commandement de Cap-Kennedy, de **Baïkonour** ou d'Hammaguir.»

Si la note qui flanque la photo ne nous avait pas dit que l'auteur de ces lignes avait 61 ans, nous aurions cru qu'il en a moins de 10. Car on se demande où était-il lorsque le pouce de Krouchtchev donnait le signe de l'extérmination des combattants de Budapest – qui, eux, n'aspiraient pas à la Lune mais tout simplement à un petit lopin de terre libre.

D'autre part, on dira à d'autres, pas à nous, comment on devient directeur d'Observatoire et membre de l'Académie des sciences en URSS. La preuve que c'est le PC qui parle par la bouche des deux «savants» on la trouve dans la parfaite concordance de leurs propos pétris d'une sainte indignation. Ceci n'est pas nouveau. Pendant que Lénine se préparait à écraser la République ukrainienne et les aspirations à la liberté des peuples caucasiens, il avait l'effronterie de publier «le décret sur la paix». Pendant que la Corée du Sud était envahie – il y a 17 ans de ça, M. Armand – Staline faisait semblant de s'occuper de linguistique. Enfin, sous nos yeux, les crimes des rouges au Viet-Nam – ordonnés et planifiés par les chefs des Mihaïlov et Sternfeld – ne se comptent plus... tandis que ceux-ci s'indignent vertueusement à la face du monde du sacrifice tout théorique d'une seule vie humaine.

Nous nous flattons de connaître la Russie et son hypocrisie, sans limites comme la steppe, mieux que les Mauriac et les Gabriel Marcel, qui ne peuvent plus écrire leur ration hebdomadaire de bla-bla-bla sans faire allusion aux charmes de la Moscovie. Hélas, certaines de nos connaissances nous les avons acquises dans Custine, Xavier de Maistre, Montesquieu et Voltaire. Ils connaissaient bien leur Russie ces hommes d'une autre trempe que les inconscients qui préparent leur propre perte et notre malheur commun avec le suicide qui s'appelle diplomatiquement «renversement des alliances».

Revenons à nos hommes de science, qui délaissent leurs laboratoires pour se transformer en derviches tourneurs de place publique. Comme ils se gaussent d'avoir de la lecture classique (rappelons à M. Armand autres abominations: Rome ne connaisait ni les syndicats, ni le droit de grève, ni la sécurité sociale), comme ils s'étranglent d'humanisme, de toutes les couleurs sauf blanc, citons cette page noble de René Grousset qui fut, lui aussi, «de l'Académie Française»:

«Un jour l'histoire sera close, toute l'histoire, parce que l'humanité aura vécu. Comme chacun de nous, quand sonne l'heure, s'étonne d'être déjà parvenu au soir de sa vie, la vie de l'humanité sera arrivée à son terme. (...) Peut importe que la mort de l'espèce n'intervienne qu'après une succession de découvertes stientifiques qui nous auront, pour un temps, rendus sembables aux dieux. Même parvenu à la possession des secrets les plus mystérieux de l'atome et du cosmos, le dieu humain mourra. Et toute son œuvre matérielle aura été en vain. D'autant plus désespéré que son intelligence des choses et sa maîtrise sur elles auront été plus complètes, il lui faudra renoncer à cette dérisoire toute puissance.»

Et pour clore, nous opposons aux griseries de science-fiction – condamnable de regarder vers la Lune avant que les souffrances de la Terre aient disparu – ces lignes d'un autre grand esprit, M. Jean Rostand: «L'espèce humaine passera, comme ont passé les Dinosauriens et les Stégocéphales. Peu à peu, la petite étoile qui nous sert de soleil abandonnera sa force éclairante et chauffante. Toute vie alors aura cessé sur la terre qui, astre périmé, continuera de tourner sans fin dans les espaces sans bornes. Alors, de toute la civilisation humaine ou surhumaine, découvertes, philosophies, idéaux, religions, rien ne subsistera. Il ne restera même pas de nous ce qui reste de l'homme de Néanderthal dont quelques débris au moins ont trouvé un asile dans les musées de son successeur. En ce minuscule coin d'univers sera annulée à jamais l'aventure falote du protoplasma, aventure qui, déjà, peut-être, s'est achevée sur d'autres mondes, aventure qui en d'autres mondes peut-être se renouvellera. Et partout soutenue par les mêmes illusions, créatrices des mêmes tourments, partout aussi absurde, aussi vaine, aussi nécessairement promise dès le principe à l'échec final et à la ténèbre infinie.»

Ces lignes font honneur au pays qui fut notre éducatrice è tous – cette Athènes du monde moderne – tandis que les autres nous invitent à donner raison à Bernanos qui disait, crûment, qu'on va au quai Conti «lorsqu'on n'a plus qu'une paire de fesses pour penser».

DÉCOUVERTES
LA REVUE FRANÇAISE DE LISBONNE,
AU SERVICE DE L'OCCIDENT
Rua Artilharia Um, 48– 1-o, Dt.o
Lisbonne, Portugal

Die Standarte

Vorkommnisse, die der westlichen Öffentlichkeit unbekannt blieben

Es gibt in Deutschland eine große Anzahl von Menschen, mit hoher Schulbildung selbstverständlich, auch „Ostexperten" genannt, die gerne behaupten, daß sie über alles, was in den Ländern des Ostblocks geschieht, genau unterrichtet und darum auch berufen sind, Geschäfts- und „Kulturkontakte" aufzunehmen und eine Vermittlerrolle zu spielen.

Wir sind weit davon entfernt, diese „Ostexperten" bei ihrer Arbeit zu stören, aber wir fordern auch, **daß sie uns in unserer Aufgabe, die Wahrheit zu sagen und die Leiden unseres Volkes dem Westen bekannt zu machen, nicht stören.**

Schon lange vor diesem sogenannten Tauwetter und verstärkten Kontaktaufnahmen mit kommunistischen Kulturreisenden, wurde, so oft sich Gelegenheit dazu bot, gesagt und geschrieben, daß es in Rumänien keinen aktiven antikommunistischen Widerstand gibt, daß das rumänische Volk brav und resigniert alles schluckt und daß der verstorbene Satrap Gheorghiu-Dej" „sehr populär war". Wehe, wenn ein „Emigrant" die politischen Ziele dieser „Ostexperten" zu durchkreuzen versuchte.

Deshalb wurde die deutsche Öffentlichkeit über manche Dinge, die in den letzten Jahren in Rumänien geschehen sind, niemals informiert. Und wenn heute der kommunistische Druck, besonders auf dem Lande, etwas nachgelassen hat, ist das nicht einem nicht existierenden „nationalen Kommunismus" zu verdanken, sondern dem rumänischen Volke selbst, das sich, gegen alle Behauptungen mancher Ostexperten, ständig „gerührt" hat.

Dazu ein „offizieller" Beweis:

Am 23. Januar 1966 (neunzehnhundertsechsundsechzig), brachte das Parteiblatt „România Liberă", anläßlich des Tages der Miliz, über vier Spalten einen Artikel, der von Generalmajor der Miliz Florea Savu, **erster Stellvertreter des Generaldirektors der Miliz, unterzeichnet war.** In diesem Artikel lobte Generalmajor der Miliz Florea Savu die Leistungen der Milizoffiziere und Unteroffiziere und gab folgendes bekannt:

„Aus den Reihen der Miliz, sind im Kampf gegen **erbitterte** Elemente unbekannte Helden gefallen, von denen die breite Masse nichts weiß... Solche Helden waren die Offiziere **Ghiță** Alexandru, **Lăbuș** Radu, **Iuga** Iancu, **Puiu** Dumitru und andere, die – in Regen oder Schneesturm, **in der Dunkelheit der Wälder, auf schroffen Steilwegen der Gebirge oder in den Sümpfen des Deltas** – gekämpft und bis zum letzten Atemzug ihres Lebens ihre Pflicht getan haben."

Wer unter diesen **erbitterten Elementen** konnte in Wäldern, auf schroffen Gebirgspfaden und in den Sümpfen des Donaudeltas, der Miliz Feuergefechte liefern? Gewiß keine Taschendiebe, Fassadenkletterer oder randalierende Lausbuben. Für die Milizleute, die sich in solchen Gefechten auszeichnen, hat die kommunistische Regierung drei Tapferkeitsorden gestiftet!

Und weiter:

Anläßlich des letzten Besuches von Nikita Kruschtschew in Bukarest, brachen drei riesige Brände aus, die das gesamte Feuerwehrregiment der Hauptstadt nicht eindämmen konnte. Die Hydranten waren sabotiert...

Wir wurden darüber informiert und brachten auch eine kurze Notiz in Nummer 90 von STINDARDUL. Durch viele Briefe, die wir meistens von Rumänen erhielten, **die keine Emigranten sind,** wurden diese Vorkommnisse bestätigt. Wir bringen hier unten einen dieser Briefe, der, gewiß aus Sicherheitsgründen, in französischer Sprache getippt und aus Stockholm an uns geschickt wurde.

Chers Messieurs,

J'ai lu l'article paru dans votre Journal No. 90, concernant l'incendie du cirque à Bucarest. Je veux vous donner quelques précisions.

La coupole, **en béton,** était presque terminée d'être coulée. L'incendie se déclara à 12 h 50, quand le chantier était vide, tous les ouvriers étant partis à la cantine, hors de ce chantier.

Le feu a consumé échafaudages et les coffrages (entre 500 et 800 m³ de bois) en vingt minutes.

La chaleur dégagée était si grande que des rails de chemin de fer se trouvant autour, et sur lesquels circulait une grue, se sont tordus comme des serpents. Le courant d'air provoqué par le feu entretenait des planches entières qui volaient en flammes et retombaient autour.

Outre diverses mesures contre l'incendie, le chantier avait une équipe de six pompiers, commandés par un sous-officier. Ils avaient à leur disposition: une citerne, un dortoir et un garage et ne devaient jamais quitter les lieux. Jour et nuit l'un d'entre eux faisait la sentinelle sur la coupole, tandis que d'autres faisaient des exercices autour, avec leur citerne-pompe.

Le matin du jour pendant lequel se déclara l'incendie, **le sous-officier reçut un ordre téléphonique de quitter son point d'attache pour participer avec ses hommes et la citerne à un exercice dans la capitale.** Quand le feu s'alluma, ils revenaient de l'exercice avec leur citerne vide et s'arrêtèrent près d'une bouche d'eau pour la remplir.

D'autres pompiers arrivèrent en retard parce qu'ils avaient dû aller éteindre d'autres sinistres qui sévissaient au même moment et leurs casernes devaient les prévenir téléphoniquement de se diriger vers le cirque.

La chaleur était telle que l'eau projetée sur le brasier s'évaporait dans l'air avant de retomber sur les flammes.

Après deux mois d'enquête, un procès spectaculaire s'ouvrit. Le mécanicien d'ascenseur fut condamné à 14 ans pour avoir fabriqué un réchaud avec, comme résistance, une bobine sur sept briques, pour chauffer son repas. Lorsque son avocat a demandé comment on avait pu trouver le pot en verre avec le reste de nourriture, alors qu'on n'avait jamais retrouvé le réchaud, le Procureur a répondu que, vu la chaleur, les briques avaient fondu!

L'Ingénieur en chef a reçu 12 ans parce qu'il n'avait pas contrôlé le mécanicien. Le responsable de l'équipe des pompiers volontaires, nommés parmi les ouvriers, en eut pour 7 ans parce que les ouvriers étaient absents, prenant leur repas à la cantine.

Quant au sous-officier, qui n'a pu préciser d'où il avait reçu l'ordre de quitter le chantier, il fut jugé par le Tribunal militaire et je ne sais pas quelle fut sa peine.

Mon avis est que **cet incendie fut un acte de sabotage, très bien organisé et qui ne pouvait pas rater.**

Veuillez agréer, Messieurs, mes salutations distinguées.

Un lecteur de votre Journal
de Stockholm.

Sollen wir dazu noch sagen, daß gegen die aufständischen Bauern im Vrancea Gebiet, also im südlichen Teil der Moldau, durch die kommunistischen Machthaber Kampfflugzeuge und ein ganzes Fallschirmjäger-Bataillon aus Buzau eingesetzt werden mußte?

Nein, verehrte Ostexperten, es geschieht etwas in Rumänien und wenn die Ketten nicht ganz fallen, wird bald mehr geschehen.

Ion V. EMILIAN

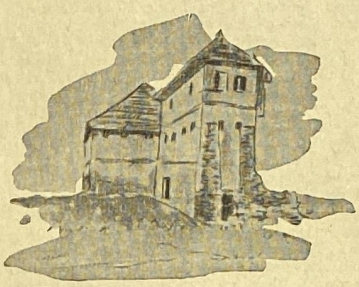

Die kommunistische Bevölkerungspolitik in Rumänien

Im Zusammenhang mit der bevorstehenden Volkszählung in Rumänien und mit der Behauptung, daß die kommunistische Regierung in Bukarest „eine selbständige Politik gegenüber Moskau führt", hat eine Arbeitsgemeinschaft von in Frankreich lebenden jungen rumänischen Forschern ein Memorandum herausgegeben, aus dem klar und deutlich hervorgeht, daß die Bevölkerungspolitik der Machthaber in Bukarest dem Ziele des Kremls in Bezug auf die Schwächung der Substanz des rumänischen Volkes entgegenkommt.

Auf Grund von amtlichen Angaben, hat diese Arbeitsgemeinschaft genaue Tabellen betreffend die Geburten, Sterbefälle und den Bevölkerungszuwachs in Rumänien zusammengestellt. Im Jahre 1930 sind in Rumänien 482.084 Kinder geboren worden (34,1‰) und 272.649 Personen gestorben (19,3‰). Der Bevölkerungszuwachs betrug damals über 13‰ und Rumänien befand sich unter den fünf ersten Ländern Europas in Bezug auf den Bevölkerungszuwachs.

Im Jahre 1938, also zum Zeitpunkt als die Eheschließungen wegen der schwachen Jahrgänge 1914–1918 sanken, wurden immer noch 482.084 Kinder geboren (29,5‰), gegenüber 19,1‰ Sterbefällen. Der Bevölkerungszuwachs betrug 10,4‰ und Rumänien hielt immer noch den 5. Platz der europäischen Länder.

Nach dem II. Weltkrieg brachten die sowjetischen Plünderungen und Verwüstungen in der Moldau, diese Provinz auf eine solche Stufe der Armut, daß 1947 eine Hungersnot ausbrach. Es starben in Rumänien in diesem Jahr 349.331 Menschen und die Sterblichkeit erreichte den erschreckenden Prozentsatz von 22 v. T.

Zwei Jahre nach dem Tode von Stalin, also 1955, war die Lage viel günstiger: 442.864 (26,6‰) Geburten und 167.535 (9,7‰) Sterbefälle.

Nach der ungarischen Revolution von 1956 wurden auch in Rumänien viele Verhaftungen durchgeführt, darum wurden für das Jahr 1957 nur 407.814 (22,9‰) Geburten registriert und die Sterblichkeit stieg auf 10,2‰.

1959 war das Jahr der Zwangskollektivierung der Bauern und einer neuen Verhaftungswelle: 368.007 (19,1‰) Geburten und 187.767 (10,2‰) Sterbefälle.

Zwei Jahre später wurden die Abtreibungen legalisiert, erreichten aber noch keinen Höhepunkt. Darum sank die Geburtenziffer für das Jahr 1959 auf 324.859 (17,5‰) und der Bevölkerungszuwachs betrug nur noch 8,8‰.

1964 war das Jar der „Liberalisierung" und die Abtreibungen erreichten Rekordziffern: 287.383 (15,2‰) Geburten, der Bevölkerungszuwachs sank auf 7,4‰ und damit kam Rumänien auf den vorletzten Platz der „sozialistischen" Staaten. Nur noch die Volksrepublik Ungarn verzeichnete einen niedrigeren Bevölkerungszuwachs. Es ist auffallend, daß sich gerade Rumänien und Ungarn in bezug auf den Bevölkerungszuwachs in einer so katastrophalen Lage befinden.

Außer den Abtreibungen bestehen noch andere Gründe, die Rumänien in diese Lage versetzten. Hauptsächlich sind es:

1. Das ständige Sinken der Eheschließungen: 1964 betrugen die Eheschließungen in Rumänien nur 9‰.
2. Gewaltige Zunahme der Ehescheidungen:
   1938: 0,75‰
   1946: 1,36‰
   1961: 1,80‰
   1964: 1,86‰
3. Die Tatsache, daß in keinem anderen europäischen Land so viele Frauen im Arbeitseinsatz stehen wie in Rumänien. Hier die Prozentsätze der arbeitenden Frauen in einigen Ländern:

U. S. A.:	24,6%
Frankreich:	27,6%
B. R. Deutschland:	33,2%
UdSSR.:	41,5%
Bulgarien:	45,7%
Weißrußland:	48,9%
Rumänien:	**52,7%**

Das sind nur einige Feststellungen. Für weitere Informationen werden alle Interessenten gebeten, an folgende Anschrift zu schreiben:

Grigore Filiti
2 rue des Moines
75 – PARIS 17-e

ACHTUNG! Deutsche Studenten!
Wir empfehlen die antikommunistische Zeitschrift der französischen Studenten, die auch über die Probleme der deutschen Studenten sehr gut informiert ist.
CAHIERS UNIVERSITAIRES
Boite Postale 76–06
Paris 6-e
Redaktion: Jaques Vernin, François d'Orcival, Fabrice Laroche.
Verlangt Probenummern!

Rumänische Kavallerie (Roschiori) im Unabhängigkeitskrieg 1877–1878

SĂ NU UITĂM!

Un corespondent al nostru care a trecut prin mai multe puşcării comuniste, fiind în cele din urmă eliberat şi el, ne trimite următoarele rânduri:

„...Să ştiţi că în momentul când regimul s'a decis sa acorde amnistia, în puşcării nu mai rămăseseră decât 10% din efectivul total al deţinuţilor, ceilalţi fiind morţi în torturi sau în urma tratamentului la care au fost supuşi. Ar trebui să scriţi despre **„vătafi"**, despre acele bestii care au jucat un rol determinant în chinuirea şi maltratarea deţinuţilor. Nu ştiu dacă aţi scris vreodată despre Maromete, ţigan feroce care a ucis, cu propria lui mână, sute şi sute de deţinuţi, la Canal şi în lagărele din Deltă. Cu câţiva ani în urmă, Maromete ajunsese colonel... Cine va scrie oare istoria pătimirilor îndurate de politici în puşcării şi în lagărele de muncă forţată?

De data aceasta vă voi povesti cazul Căpitanului aviator **Dido Greceanu.** Adevărat erou, Greceanu comandase o escadrilă de vânătoare şi fusese decorat cu „Mihai Viteazul" şi cu „Crucea de Fer". Când ţara a fost cotropită de Ruşi, aceştia căutau să se răzbune cu deosebire pe aviatorii care fuseseră decoraţi cu ordine germane. Greceanu a fost arestat în primele luni şi trimis apoi cu primele transporturi la Canal. N'am să vă povestesc acum suferinţele îndurate de el acolo. Sunt groaznice! Datorită constituţiei sale robuste, a reuşit să supravieţuiască. Inainte însă de desfiinţarea acelor lagăre de exterminare camuflate în şantiere de construcţii, Căpitanul Greceanu a fost transferat la închisoarea din Târgul Jiu, considerată pe acea vreme drept una din cele mai groaznice închisori, pe aceiaşi treaptă cu Aiudul şi cu Jilava. Cum nu mai putea îndura suferinţele, Greceanu a încercat să evadeze dela Târgul Jiu, dar a fost prins şi pedepsit cu 20 de ani de temniţă grea. A fost închis într'o celulă subterană, fără lumină şi fără aer. Drept aşternut avea un braţ de pae şi de învelit se învelea cu un ţol zdrenţuit. Aşa a trăit Greceanu ani de zile. Prin 1958, condamnaţii care trecuseră prin acea puşcărie au adus vestea că el mai era încă în viaţă. Dar de atunci nu s'a mai auzit nimic de el. Ultimii eliberaţi nu mai ştiau nici ei nimic despre el. Pe Căpitanul Greceanu nu l-a mai văzut nimeni, niciodată... Părinţii lui fuseseră trimişi şi ei într'un loc de surghiun, cu obligaţia de a se prezenta zilnic la postul de miliţie. Tatăl lui Greceanu a murit acolo, în localitatea unde fusese deportat. Comuniştii, în cele din urmă, au îngăduit mamei sale să se ducă la Bucureşti şi să locuiască la fata ei, la sora lui Dido. Aceasta nu reuşise să capete nici un post, oricât de modest, tocmai pentru faptul că era sora Căpitanului aviator Greceanu. Locuia în boxa unei mansarde de 1,5 pe 3 m. Bătrâna şi fiica dormeau în acelaş pat, unica sursă de existenţă pentru ambele fiind lecţiile de limba franceză pe care le preda fiica (în vârstă de 50 de ani şi ea), lecţii plătite cu 3 până la 5 lei ora. Iată suferinţele unei vechi familii româneşti, familie care a făcut fală ţării..."

Un compatriot care nu primeşte ziarul decât de scurtă vreme, ne trimite următoarea telegramă „Continuaţi a tăia capete de balaur. Vă trimit 100 DM. Este abonamentul meu pe un an. Inainte!"

Russifizierungsaktion in Bessarabien stärker denn je

Die Zeitung „Moldova Socialistă" (Sozialistische Moldau), die in Chisinau (Kischinew) erscheint und das offizielle Organ der Regierung der sogenannten Autonomen Sozialistischen Republik Moldau ist, brachte am 9., 22. und 29. Januar 1965 eine Bekanntmachung des **„Amtes für Versetzung und organisierte Einsetzung der Arbeiter auf urbar gemachten Feldern in Kasachstan".** Für diejenigen, die über sowjetische Methoden nicht genau unterrichtet sind, hat eine solche Bekanntmachung nichts Auffallendes. Wir aber wissen, daß nach einer ähnlichen Bekanntmachung, die von derselben Zeitung am 31. März 1955 veröffentlicht wurde, mehr als eine Viertelmillion Rumänen aus Bessarabien in die entferntesten asiatischen Provinzen des sowjetischen Reiches deportiert worden sind. Die Deportierungen von 1955 wurden unter der Leitung der heutigen Nummer 1 im Kreml, also unter der Leitung von Breschnew, durchgeführt.

Auf Grund der Tatsachen von 1955 brachte eine Anzahl von westlichen Zeitungen ausführliche Kommentare zu der neuen Bekanntmachung vom Januar 1965. Am 12. Februar 1965 veröffentlichte die „New York Herald Tribune" einen Artikel: „Rußland schickt die Rumänen nach Sibirien". Ein von Daniel Norman unterzeichneter Artikel, „Die Sowjetunion hat die Deportierungen wieder aufgenommen" (Le Figaro), wurde am 2. März 1965 vom britischen Rundfunk BBC ausgestrahlt. Am 16. März 1965 brachte die deutsche „Bildzeitung" die Nachricht, daß bewaffnete Gruppen von Rumänen in Bessarabien, den sowjetischen Behörden Widerstand leisten und versuchen, die Deportierungsaktion zu verhindern.

Die Regierung in Bukarest reagierte darauf nicht direkt, sondern ließ vier noch nicht veröffentlichte Manuskripte von Karl Marx drucken, in denen auch von der willkürlichen Besetzung Bessarabiens durch die Russen im Jahre 1812 die Rede ist. Diese Schriften erschienen im Verlag der Akademie in Bukarest unter dem Titel: „Karl Marx: Aufzeichnungen über die Rumänen". Das Buch, das eine große Sensation darstellte, war rasch vergriffen. Eine zweite Auflage wurde in Umlauf gesetzt, aber eine dritte Auflage wurde nicht mehr gedruckt.

Das war die einzige Reaktion Bukarests. In der kommunistischen Presse und im rumänischen Rundfunk wurde die Angelegenheit totgeschwiegen. Es ist uns auch nicht bekannt, daß die Bukarester Regierung in Moskau gegen die Deportierungen der Rumänen aus Bessarabien protestiert hätte.

Dagegen entfalteten die Exilrumänen durch ihre Verbände und Presseorgane eine gewaltige Protestaktion, über welche auch die große Tagespresse des Westens nicht schweigen konnte. Vollkommen geschwiegen hat selbstverständlich die UNO, da die Rumänen aus Bessarabien keine Neger oder kommunistischen Terroristen sind und weil dieses hohe Gremium des „Weltgewissens" Warnungen und Tadelsresolutionen nur an die Adresse der Regierungen von Portugal, Südafrika und Rhodesien richtet. Für die UNO ist die Sowjetunion tabu...

Im Zusammenhang mit Nachrichten und Berichten über die Deportierungen der bessarabischen Bevölkerung, brachten aber die meisten großen Tageszeitungen des Westens auch die sensationelle Meldung, **daß die Bukarester Regierung die Rückgabe der von der Sowjetunion annektierten rumänischen Gebiete, also die Rückgabe Bessarabiens, der Nordbukowina und des Kreises Hertza** (Regierungsbezirk Dorohoi, also ein Gebiet, das zu keiner Zeit weder Rußland noch der Donaumonarchie angehörte) **verlangt habe.** Ausgerechnet zu der Zeit, als diese Meldung veröffentlicht wurde, begab sich die gesamte rumänische Parteiprominenz, mit Ceauşescu und Maurer an der Spitze, nach Moskau, wo eine gemeinsame sowjetisch-rumänische Erklärung unterzeichnet wurde, in der es heißt: **daß die heutigen Grenzen in Europa unantastbar sind und daß, was Sowjetrußland besetzt hat, sowjetisch bleiben wird.** Diese Erklärung zeigt, wie weit die rumänische kommunistische Regierung davon entfernt ist, von der Sowjetunion die Rückgabe von Bessarabien zu verlangen.

Und was geschieht inzwischen in Bessarabien? Die Transporte von „umgesiedelten" Rumänen laufen planmäßig und nicht nur in Richtung Kasachstan, sondern auch in Richtung Amurgebiet und nach Sachalin.

Die Zurückbleibenden aber werden dem Druck einer neuen Russifizierungswelle ausgesetzt.

Verkünder dieser Aktion war auch diesmal das offizielle Parteiorgan für Bessarabien „Moldova Socialistă". Schon am 19. Juni 1965 druckte diese Zeitung mit fetten Titelbuchstaben: **„Vor 25 Jahren fand das strahlendste Ereignis der Geschichte der Moldau statt: ihre Wiedervereinigung mit dem russischen Mutterland."** Am 28. Juni 1965 schrieb auch **Diorditza,** der Präsident dieser angeblich autonomen Republik, der eigentlich **Gheorghiţă** heißt, von dem „historischen, strahlenden und ergreifenden Ereignis der Wiedervereinigung der Moldau mit dem **russischen Mutterland".** Ein gewisser **Iliasenko,** der sich moldauischer Schriftsteller nennt, erklärte ebenfalls in der „Moldova Socialistă", daß dem „moldauischen Volk" im Laufe seiner Geschichte von dem russischen Volk immer brüderlich und liebevoll geholfen wurde.

Einige Monate später fing die kommunistische Presse Bessarabiens an, sich deutlicher auszusprechen und die Verdunkelung des Endzieles aufzugeben. So erschien z. B. in der Monatszeitschrift „Comunistul Moldovei", im November 1965, eine Antwort an die kapitalistischen Journalisten, in welcher ausdrücklich gesagt wird:

„Dank der sowjetischen Macht kann jedes Volk in der Sowjetunion die Stufen des Aufstieges betreten, **denn heute ist für jeden Angehörigen eines Sowjetvolkes die russische Sprache seine zweite Muttersprache geworden...** In unserer Republik verstehen alle, ob jung oder alt, **die russische Sprache..."**

Weiter: „Schon seit uralten Zeiten, **hat die russische Sprache eine besondere Anziehungskraft auf die Moldauer ausgeübt. Für jeden Moldauer bildete es einen eigenen Reiz, Russisch zu lernen..."** Eine größere Ungereimtheit kann nicht mehr verzapft werden! Erst Ende des 18. Jahrhunderts hatten die Moldauer Gelegenheit zu sehen, wie Russen aussehen und gleichzeitig festzustellen, daß zwischen dem moskowitischen Militär und den Tartaren-Horden, die mehrmals in die rumänischen Länder eingefallen waren, überhaupt kein Unterschied bestand. Als die Russen kamen, flüchteten die Rumänen, versteckten sich in den Wäldern und fanden absolut keinen „Reiz" darin, Russisch zu lernen, um sich mit den Plünderern zu unterhalten...

Weiter wird in diesem Artikel gesagt:

„Das zyrillische Alphabet hat dem moldauischen Volk einen großen Dienst erwiesen, **denn es ist das Alphabet einer großen Nation, die fortschrittlich an der Spitze der Kultur steht...** Das moldauische Volk ist mit dem russischen Volk durch tiefe Wurzeln der Kultur verbunden... Nur durch die russische Kultur konnten sich die Schriftgelehrten heranbilden, die heute der Stolz der Moldauer sind: Grigore Ureche, Ion Neculce, Miron Costin, Vasile Alexandri, Ion Creangă und **auch** Mihail Eminescu." Es ist nicht zu fassen! Nicht nur, daß die oben Zitierten mit der russischen Kultur nichts verbindet, keiner von ihnen stammt aus Bessarabien, sondern alle 6 aus jenem Teil der Moldau, der sich westlich des Pruth befindet, also aus einem Gebiet, das **noch** zu Rumänien gehört. **„Auch Mihail Eminescu"** aber ist köstlich! Gerade Eminescu hat, hauptsächlich in seinen politischen Artikeln, die in der Zeitung „Timpul" erschienen, die Moskoviter, ihren Imperialismus und ihr Ziel, uns von der Landkarte auszulöschen, erbarmungslos angegriffen. Interessanterweise werden Hasdeu, Alecu Russo und Donici, drei hervorragende Vertreter der rumänischen Kultur, alle 3 echte Bessarabier, von dem Verfasser des Artikels überhaupt nicht genannt, obwohl Hasdeu auch in Rußland studiert hat... Wahrscheinlich, weil alle 3 Verfechter der rumänischen Einheit waren.

So stehen die Dinge mit der „zweiten Muttersprache". Es scheint aber, daß auch heute noch, trotz des Gespenstes der Deportierungen, nicht einmal die Lehrkräfte in Bessarabien Begeisterung für die russische Sprache zeigen.

Am 2. November 1965 berichtete das Parteiorgan „Moldova Socialistă" über den Kongreß der Arbeiter aus dem Schulwesen der Moldauischen Republik und schrieb, was auch der Hauptreferent dieses Kongresses gesagt hatte:

„Die Arbeiter des Schulwesens machen von der Geschichte der großen und alten Freundschaft zwischen dem russischen und dem moldauischen Volk nicht genug Gebrauch... Die Arbeiter des Schulwesens unterstreichen die Wohltaten, die die Russen uns erwiesen haben und das Glück, daß sie uns ins Land gebracht haben nicht genug... Die Arbeiter des Schulwesens heben vor der Jugend nicht genug hervor, daß die Moldau den **Gipfel ihres Wirtschaftsaufstieges und Wohlstandes nur dank der Hilfe des Sowjetvolkes erreichen kann..."** Es ist wirklich genug! Seit Dezember 1965, erscheinen solche Artikel und solche Sätze ununterbrochen, um den rumänischen Moldauern klar zu machen, daß sie nur zwei Möglichkeiten haben: nach Asien zu übersiedeln, oder Russen zu werden.

Wir wissen, daß die deportierten Rumänen aus Bessarabien, auch aus Kasachstan den Weg zurück finden werden. Manche haben ihn schon jetzt gefunden, indem sie, über Nacht, wieder in ihren Heimatdörfern aufgetaucht sind.

Wir wissen auch, daß es eine „zweite Muttersprache" nicht gibt und nie geben wird.

Wir wissen, daß die Moldauer bleiben werden was sie sind, also Rumänen und daß der Pruth nicht eine Grenze ist, sondern daß er zwischen gleichen rumänischen Dörfern fließt...

Aber nicht nur wir wissen das, sondern jeder, der ein wenig über Völkerkunde unterrichtet ist: es gibt kein moldauisches Volk und keine moldauische Sprache, sondern nur Rumänen und eine einzige, einheitliche in nichts sich unterscheidende rumänische Sprache. Und eben weil es ein solches Volk und eine solche Sprache nicht gibt, müssen die Rumänen aus Bessarabien jetzt einen neuen, gewaltigen, erbarmungslosen Druck der Russifizierung erdulden.

Mircea OPREANU

„Friedensmärsche" gegen die Bundesrepublik

Im Zuge der immer stärker in Erscheinung tretenden Bemühungen der Kommunisten, die Bundesrepublik und ihre Regierung von ihren Bündnispartnern zu isolieren, bereitet das vor kurzem von den Friedensorganisationen Frankreichs, Italiens und der Sowjetzone ins Leben gerufene „Brüderlichkeits- und Freundschaftskomitee" „Friedensmärsche" in Europa gegen die Politik der Bundesrepublik vor.

Während der erste schon für das Frühjahr geplante „Friedensmarsch" der drei Organisationen als Sternmarsch in drei Kolonnen gegen den angeblich von den Vereinigten Staaten gewünschten Einsatz von Bundeswehreinheiten in Vietnam gerichtet ist, soll der zweite, später erfolgende, unter folgenden Parolen durchgeführt werden:

— „gegen das Streben der Bundesregierung nach atomarer Mitbestimmung",

— „gegen die Gebietsansprüche der Bundesrepublik an benachbarte Staaten",

— „gegen eine Stationierung der Bundeswehreinheiten auf fremden Territorien".

Friedensorganisationen anderer Staaten haben ihre Unterstützung solcher gegen die Bundesrepublik gerichteten Aktionen zugesichert.

Dem „Brüderlichkeits- und Freundschaftskomitee" gehören als Delegierte an:

für Frankreich:

Major Violant, Präsident des Friedensrates des Departments Bouches-du-Rhône;
Jean Espana, Sekretär des Friedensrates von Zentral- und Nordfrankreich;

für Italien:

der Sekretär des italienischen Friedenskomitees **Senator Luciano Mengaraglia;**

der Sekretär des Friedensrates der Provinz Imperia, **Professor R. Monti;**

für die SBZ:

Pfarrer Walter Feurich, Dresden, Mitglied des Deutschen Friedensrates der SBZ;

Dr. Gert Wendelborn, Rostock, ebenfalls Mitglied des Deutschen Friedensrates der SBZ.

(„Wehrpolitische Information")

IMMER WIEDER UMERZIEHUNG?

Vor einem Menschenalter meinte das deutsche Volk, **Recht** sei ohne **Macht** nicht durchzusetzen, und baute darum seine, vorher zerstörte, **Macht** wieder auf.

Seit 1945 straften dies weltliche und kirchliche Stellen als Verbrechen und als Sünde.
Diese **„Umerziehung Nr. 1"** traf Millionen Menschen und Familien und warf sie für Jahre oder für immer aus der Lebensbahn.

Heute treten Panslawisten und Kommunisten das deutsche **Recht** östlich von Oder-Neiße und Böhmerwald mit brutaler **Macht** nieder, – heute aber empfehlen uns Deutschen ungebetene Ratgeber:
gegen jene **Macht** sei das deutsche **Recht** wertlos. Darum sei die **Macht** als Realität hinzunehmen und das **Recht** nicht wahrzunehmen und zu vertreten.
Diese **„Umerziehung Nr. 2"** soll alle Deutschen treffen; sie würde aber ganz Europa für immer entrechten und versklaven.

WER in der freien Welt will sich so „umerziehen" lassen?

Für alle Europäer gilt: Keine Kapitulation der freien Ordnung vor brutaler **Macht! Recht** muß **Recht** bleiben!
Wir stehen zum **Recht,** auch für **Mitteldeutschland, Sudetendeutschland, Ostdeutschland!**

BUND FÜR DEUTSCHE WIEDERVEREINIGUNG
1 Berlin 38, Nikolassee (West)

EXILBRIEFMARKEN „PRO BASARABIA"

Im Zusammenhang mit den Deportierungen und der Unterdrückung der Rumänen aus Bessarabien, hat das Komitee „Freies Rumänien"

in Madrid eine sehr eindrucksvolle, mehrfarbige philatelistische Serie herausgegeben.

Für die Beschaffung dieser Exilbriefmarken wenden Sie sich bitte an:

EDITURA CARPAŢII
Trajano Popesco
Calla Villanueva, 43–4°. D.
MADRID 1 (Espana)

„GRENZHELFER" – GEFAHR FÜR FLÜCHTLINGE

Jede Kompanie der NVA-Kommando Grenze hat etwa 10 freiwillige Grenzhelfer. Sie heißen offiziell „freiwillige Helfer der Grenzeinheit". Sie rekrutieren sich aus Bewohnern der Grenzzone, die nicht nur die örtlichen Gegebenheiten genau kennen, sondern auch absolut zuverlässig im kommunistischen Sinne sind. Sie sollen die NVA bei der Kontrolle der Grenzzone unterstützen. Sie haben nicht nur bestimmte Geländeabschnitte zu beobachten, sondern auch auf verdächtige Personen, d. h. auf Flüchtlinge zu achten. Sie sind berechtigt, verdächtige Personen festzunehmen. Oft nehmen sie auch zusammen mit den Grenzsoldaten an der Verfolgung von Flüchtlingen teil. Sie beteiligen sich auch an routinemäßigen „Alarmübungen" der für sie zuständigen Grenzkompanien. Bei dieser Gelegenheit dürfen sie, wie auch bei der Ausführung anderer dienstlicher Aufträge, eine Waffe tragen.

Jede Kompanie wirbt sich ihre Grenzhelfer unter den Bewohnern selbst. Der Kompaniechef wählt sie aus und leitet auch den Unterricht und die Ausbildung. Sie werden an der Maschinenpistole „Kalaschnikow" ausgebildet. Mit dieser Waffe nehmen sie auch an regelmäßigen Übungsschießen teil. Im Unterricht wird ihnen beigebracht, wie man gestellte Personen durchsucht und verdächtige Fahrzeuge kontrolliert. Die Grenzhelfer sind deshalb eine so wertvolle Unterstützung für die Grenzkompanien, weil sie, von Flüchtlingen unerkannt, ihre Beobachtungen und Kontrollen im Grenzbereich durchführen. Schon mancher Flüchtling, der sich vertrauensvoll an einen scheinbar harmlosen Grenzbewohner um Auskunft gewendet hat, ist durch diesen den Grenztruppen zugeführt worden.

(„Wehrpolitische Information")

TREFFEN EHEMALIGER STALINGRAD-KÄMPFER IN LIMBURG a. d. Lahn

Der „Bund ehemaliger Stalingradkämpfer e.V." veranstaltet am 24./25. September 1966 in Limburg an der Lahn sein 5. Bundestreffen. Eingeladen werden alle ehemaligen Stalingrader, soweit deren Anschriften dem Bund bekannt sind, alle Vermißtenangehörigen der ehemaligen Stalingrader, alle Angehörigen der 6. Armee, sowie alle Heimkehrer aus den Lagern, in welchen überwiegend Stalingradkämpfer untergebracht waren. Dies sind z. B.: Jelabuga, Kasan, Grüntal, Orsk, Wolsk, Tschuama u. a.

Wie bereits bei den vorausgegangenen Bundestreffen soll auch dieses Treffen der Pflege der Kameradschaft und vorwiegend der Aufklärung weiterer Vermißtenschicksale dienen. Neben dem eigenen Suchdienst des Bundes werden in Zusammenarbeit mit dem Suchdienst des Deutschen Roten Kreuzes die Vermißtenbildlisten aller im Kessel von Stalingrad eingesetzten Divisionen und sonstiger Verbände der 6. Armee aufliegen.

Alle Anfragen sind zu richten an:
Bund ehemaliger Stalingradkämpfer e.V.
85 Nürnberg 8 – Postfach 37.

L'archiviste Jérome

DICTIONNAIRE DES CHANGEMENTS DE NOMS 1803–1956

Cet ouvrage réunit, pour la première fois, en un seul tome la totalité des changements de noms décidés par l'Autorité à la demande des interessés depuis la mise en application de la loi du 11 germinal an XI qui vise les dits changements. Les publications officielles ont été utilisés pour ce travail.

Supplément: 1957–1962 . . . . . 12 F
En dépot à la LIBRAIRE FRANÇAISE
27, rue de l'Abbé Grégoire, PARIS (6e)